

EPISTOLA CĂTRE EFESENI

HAMILTON SMITH

TABLĂ DE MATERII

1. Introducere
2. Planul lui Dumnezeu în Hristos-Capitolul 1
  - 2.1. Planul lui Dumnezeu cu privire la credincioși (v.1-7)
  - 2.2. Descoperirea voii lui Dumnezeu cu privire la gloria lui Hristos și binecuvântarea Adunării (v.8-14)
  - 2.3. Rugăciunea ca cei credincioși să știe ce este speranța chemării și gloria moștenirii (v.15-23)
3. Lucrarea lui Dumnezeu pentru împlinirea planului Său-Capitolul 2
  - 3.1. Lucrarea lui Dumnezeu în credincios (v.1-10)
  - 3.2. Lucrarea lui Dumnezeu față de credincioși (v.11-22)
4. Cum Își face Dumnezeu cunoscut planul-Capitolul 3
  - 4.1. Efectul vestirii adevărului în Adunare
  - 4.2. Adevărul Adunării făcut cunoscut prin descoperire
  - 4.3. Adevărul Adunării descoperit
  - 4.4. Adevărul descoperit lui Pavel și vestit prin el
  - 4.5. Scopul vestirii adevărului
  - 4.6. Efectul practic al vestirii adevărului
  - 4.7. Rugăciunea ca aceste adevăruri să fie împlinite în credincios
5. Umblarea credinciosului în legătură cu Adunarea-Capitolul 4:1-16
6. Umblarea credinciosului ca și mărturisind pe Domnul-Capitolul 4:17-32
7. Umblarea credinciosului ca și copil al lui Dumnezeu-Capitolul 5:1-21
8. Umblarea credinciosului în raport cu relațiile naturale-Capitolul 5:22-6:9
  - 8.1. Soții și soți
  - 8.2. Capitolul 6 – Copii și părinți
  - 8.3. Slujitori și stăpâni
9. Lupta – Capitolul 6:10-20
  - 9.1. Puterea Domnului
  - 9.2. Puterea dușmanului
  - 9.3. Armura lui Dumnezeu
    - 9.3.1. Versetul 14 – Centura adevărului
    - 9.3.2. Platoșa dreptății
    - 9.3.3. Versetul 15 – Picioarele încălțate
    - 9.3.4. Versetul 16 – Scutul credinței
    - 9.3.5. Versetul 17 – Coiful mântuirii
    - 9.3.6. Sabia Duhului
    - 9.3.7. Versetele 18-20 – Rugăciunea

1.Introducere

Că Dumnezeu S-a descoperit în har unei lumi păcătoase este o mare favoare și totuși El a făcut mai mult: le-a dezvăluit celor credincioși hotărârile secrete ale inimii Lui.

Dacă dorim să cunoaștem binecuvântarea acestor descoperiri, trebuie să ne întoarcem către Epistola lui Pavel către Efeseni unde găsim, dată de către apostolul inspirat o expunere a hotărârilor lui Dumnezeu pentru gloria lui Hristos și binecuvântarea celor care sunt destinați să aibă parte de gloria Lui.

Este foarte important să luăm în considerare aceste două laturi: pe de o parte hotărârea voii lui Dumnezeu pentru toți credincioșii pe de altă parte harul lui Dumnezeu care aduce mântuirea pentru toți oamenii. În general cunoaștem mai bine harul Său în mântuire decât hotărârile inimii Lui. Harul lui Dumnezeu răspunde stării noastre de

păcătoși și trebuie obligatoriu să începem cu ceea ce răspunde nevoilor noastre; hotărârile lui Dumnezeu descoperă ce Și-a propus să facă pentru satisfacerea inimii Lui. Harul lui Dumnezeu în mântuire și hotărârile lui Dumnezeu deși fiind binecuvântări distincte, nu pot fi separate; deoarece harul care mântuiește sufletul nostru conduce la gloria care satisface inima lui Dumnezeu.

În decoperirea hotărârilor inimii lui Dumnezeu, descoperim caracterul adevărat, ceresc, al creștinismului. Aflăm că Adunarea, deși fiind alcătuită pe pământ, aparține cerului și că, deși existând în timp, a fost prevăzută în eternitate și pentru eternitate.

Capitolul 1 ne dezvăluie aceste hotărâri eterne ale lui Dumnezeu pentru Hristos și Adunarea Lui în vederea eternității.

Capitolul 2 pune înaintea noastră planurile lui Dumnezeu pentru formarea Adunării în timp, în vederea hotărârilor Sale pentru eternitate.

Capitolul 3 prezintă slujba specială încredințată apostolului Pavel, în legătură cu descoperirea adevărului Adunării.

Capitolele 4-6 constituie partea practică a epistolei; o dată instruiți cu privire la hotărârile lui Dumnezeu, credincioșii sunt îndemnați să umble în acord cu aceste adevăruri de-a lungul călătoriei lor aici jos. Dacă, în hotărârile Sale Dumnezeu Și-a propus să Își desfășoare harul în cei sfinți în timpul eternității, El dorește pe drept cuvânt ca Adunarea să fie, în timpul existenței ei în timp o mărturie a harului Său, a dragostei Sale și a sfințeniei Sale.

2. Planul lui Dumnezeu în Hristos – Capitolul 1

Primul capitol al epistolei pune înaintea noastră descoperirea planului lui Dumnezeu cu privire la Hristos și Adunarea Lui. În capitolele următoare, vom decoperi căile pline de har ale lui Dumnezeu în formarea Adunării. Dar planul lui Dumnezeu în vederea eternității ne este descoperit mai întâi, pentru ca să putem intra cu pricepere în căile Sale, în timp ce suntem în timp.

După versetele de introducere, găsim mai întâi chemarea lui Dumnezeu care descoperă planul lui Dumnezeu celor care alcătuiesc Adunarea Lui (v.3-7).

În al doilea rând, avem descoperirea voii lui Dumnezeu pentru gloria lui Hristos ca și Căpetenie a întregii creații și binecuvântarea Adunării asociate lui Hristos (v.8-14).

În al treilea rând, avem rugăciunea apostolului, pentru ca să putem pricepe măreția chemării lui Dumnezeu, binecuvântarea moștenirii și puterea imensă care împlinește planul lui Dumnezeu și îi introduce pe credincioși în moștenire.

2.1. Planul lui Dumnezeu cu privire la credincioși (v.1-7)

Versetele 1,2 – Pe punctul de a descoperi marile secrete ale voii și planului lui Dumnezeu, apostolul are grijă să le amintească sfinților că este „apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu”. El nu este trimis de un om, ca slujitor al omului, pentru a descoperi voia omului. El este pregătit în mod divin și trimis de Isus Hristos, portivit voii lui Dumnezeu, pentru a descoperi voia lui Dumnezeu. În plus, el se adresează credincioșilor din Efes ca „sfinți și credincioși în Hristos Isus”, arătând prin aceasta, în adunarea din Efes, o stare spirituală caracterizată prin credincioșie față de Domnul, ceea ce îi pregătea pentru a primi aceste comunicări profunde. Se poate ca o adunare de sfinți să fie marcată prin multă râvnă și activitate și totuși să greșească cu privire la credincioșia față de Domnul. Aceasta este, de fapt, starea în care aceeași adunare din Efes a căzut câțiva ani mai târziu, astfel încât Domnul a trebuit să le zică, în ciuda râvnei și lucrării lor: „Ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi...ai căzut”. La vremea când scria apostolul, ei erau încă, în calitate de adunare, caracterizați de credincioșia față de Domnul. Pe lângă aceasta, pe lângă o stare bună a sufletului, vom avea nevoie, dacă vrem să ne folosească epistola, de „har” și de „pace” de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos – ceea ce dorea apostolul pentru acești sfinți.

Versetul 3 – După aceste versete de introducere, apostolul dezvoltă imediat binecuvântarea credincioșilor potrivit planului lui Dumnezeu și, prin urmare, binecuvântările lor cele mai înalte. În acest minunat pasaj, aflăm sursa tuturor binecuvântărilor noastre, caracterul lor, originea lor și *scopul* pe care îl are Dumnezeu în vedere binecuvântându-ne atât de mult. Pe deasupra, aflăm că planurile lui Dumnezeu sunt împlinite de către Hristos.

Sursa tuturor binecuvântărilor noastre se găsește în inima lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeu a fost descoperit în mod desăvârșit în Hristos. În umblarea Lui ca om prin lume, El a arătat sfințenia și puterea infinită a lui Dumnezeu, ca și harul și dragostea desăvârșită a Tatălui. La inima lui Dumnezeu Tatăl astfel descoperită, avem privilegiul de a vedea dinainte toate binecuvântările noastre.

Apoi suntem instruiți cu privire la caracterul acestor binecuvântări. Tatăl „ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești în Hristos”. Micul cuvânt „orice” ne vorbește de plinătatea binecuvântărilor noastre. Nici una dintre binecuvântările de care S-a bucurat Hristos ca Om nu ne este refuzată. Suntem binecuvântați cu „orice” binecuvântare spirituală. În ciuda tuturor avantajelor exterioare pe care creștinătatea practicantă le poate conferi oamenilor rămâne întotdeauna adevărat că binecuvântările creștine sunt spirituale și nu materiale, cum erau cele ale națiunii lui Israel. Binecuvântările noastre nu sunt mai puțin reale din cauza caracterului lor spiritual. Poziția de fii, acceptarea, iertarea – câteva dintre binecuvântările puse înaintea noastră în acest pasaj – sunt binecuvântări spirituale care depășesc bogățiile acestei lumi, dar care sunt asigurate de Hristos celor mai simpli dintre cei care cred în El.

Mai mult, sfera potrivită a binecuvântărilor noastre nu este pământul ci cerul. Suntem binecuvântați „în locurile cerești”. Pe pământ, suntem poate săraci, în cer suntem binecuvântați din belșug. Toate aceste binecuvântări spirituale și cerești sunt în legătură cu Hristos, și nici una nu provine din legătura noastră cu Adam. Ele sunt „în Hristos”. Binecuvântările evreilor erau temporare, pe pământ, și în linia lui Avraam; binecuvântările creștine sunt spirituale, cerești și în Hristos. Spre deosebire de binecuvântările pământești, ele nu depind de sănătate, nici de bogății sau de poziție, nici de educație, nici de naționalitate. Ele sunt în afara oricărei ordini a lucrurilor de pe pământ și vor dăinui în întreaga lor deplinătate când viața noastră în timp va fi luat sfârșit și umblarea noastră pe pământ va fi terminată.

Versetul 4 – Aflăm apoi nu numai sursa și caracterul binecuvântărilor noastre, ca venind din inima Dumnezeului nostru și Tatăl, ci găsim că ele își au originea „înainte de întemeierea lumii”. Atunci, în eternitatea trecută, am fost aleși în Hristos. Aceasta implică o alegere suverană, în totalitate independentă de tot ce suntem în legătură cu Adam și lumea lui, și că nimic din ce se întâmplă în timp nu o poate schimba. Mai mult, ne este dat să vedem nu numai originea binecuvântărilor noastre înainte de întemeierea lumii, ci și marele scop pe care l-a avut în vedere Dumnezeu, după ce lumea va fi trecut. Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii, pentru ca în veacurile viitoare să fim „înaintea Lui” spre satisfacția inimii Lui – „ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”.

Dacă planul lui Dumnezeu este să aibă un popor înaintea Lui pentru întreaga eternitate, trebuie ca ei să fie într-o stare care să corespundă în mod absolut cu ceea ce este El; și pentru a corespunde cu ceea ce este El, trebuie ca ei să fie ca El. Numai cine este ca Dumnezeu poate să-I placă lui Dumnezeu. Astfel Dumnezeu vrea să fim „sfinți și fără pată” și „în dragoste”. Aici este cu adevărat ceea ce este Dumnezeu și ceea ce a fost arătat în desăvârșire în Hristos ca Om. El era sfânt în caracterul Său, fără pată în purtarea Lui și, în natura Lui, dragoste. Dumnezeu vrea și să ne aibă înaintea Lui într-un caracter care să fie pe deplin sfânt, într-o purtare căreia să nu i se poată aduce nici o învinovățire și cu o natură care este dragoste și poate să răspundă la dragoste – dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu este dragoste, și dragostea nu poate fi satisfăcută fără un răspuns din partea celor care sunt

obiectul ei. Dumnezeu se va înconjura de cei care, ca Hristos Omul, răspund desăvârșit dragostei Lui, pentru ca El să Se poată bucura în noi și noi să ne putem bucura în El.

Când credința primește aceste mari adevăruri și ia în considerare scopul lor glorios, ea se bucură de tot ce a fost descoperit din inima lui Dumnezeu și de eficacitatea lucrării lui Hristos. Dragostea Tatălui este astfel și puterea lucrării lui Hristos este astfel încât, pentru întreaga eternitate, vom fi înaintea feței Tatălui, sfinți și fără pată și, prin urmare, în bucuria deplină și întregă a dragostei divine.

Când ne este dat să privim în eternitate și să vedem vasta întindere a binecuvântărilor care sunt păstrate pentru noi, această lume trecătoare – care adesea ne pare atât de mare și de importantă – devine foarte neînsemnată, în timp ce creștinismul, văzut în adevăratul său caracter potrivit lui Dumnezeu, devine extrem de mare și de binecuvântat.

Versetul 5 – Pe lângă aceasta, există binecuvântări speciale la care credincioșii sunt rânduiți dinainte. Predestinarea pare să aibă întotdeauna în vedere aceste binecuvântări speciale. Potrivit alegerii suverane, credincioșii, împreună cu îngerii, vor fi înaintea lui Dumnezeu, sfinți și fără pată. Dar în plus față de aceste binecuvântări, credincioșii au fost rânduiți dinainte pentru locul special de fii. Suntem introduși în aceeași poziție de relație cu Tatăl ca și Hristos în calitate de Om, astfel încât El poate spune: „Tatăl meu și Tatăl vostru”. Ingerii sunt slujitori înaintea Lui; noi suntem fii „pentru Sine”.

Această poziție specială de relație este „după buna plăcere a voii Sale”. Astfel, binecuvântarea din versetul 5 depășește binecuvântarea din versetul 4. Acolo, era alegerea suverană care, prin har, ne face potriviți pentru El; aici, este buna plăcere a lui Dumnezeu care îi rânduieste dinainte pe credincioși pentru relația de fii.

Versetul 6 – Felul în care a acționat Dumnezeu rânduindu-ne dinainte pentru acest loc înalt de binecuvântare va fi „spre lauda gloriei harului Său”. Bogățiile harului lui Dumnezeu ne fac potriviți pentru a fi înaintea Lui; gloria harului Său ne pune în legătură cu El, făcându-ne plăcuți în Cel Preaiubit. Suntem făcuți plăcuți în Cel Preaiubit – cu toată bucuria cu care Cel Preaiubit a fost primit în glorie.

Versetul 7 – Versetele precedente au prezentat planul lui Dumnezeu pentru cei credincioși; în acest verset, modul pe care l-a folosit Dumnezeu ca să putem avea parte de aceste binecuvântări, ne este amintit. Am fost răscumpărați prin sângele lui Hristos și păcatele noastre au fost iertate după bogățiile harului Său. Bogățiile harului Său răspund bunei plăceri a lui Dumnezeu, de a ne binecuvânta ca sfinți. Un om bogat ar putea copleși un cerșetor cu abundența bogățiilor sale, și aceasta ar fi un mare har; dar dacă omul cel bogat ar merge mai departe și l-ar introduce pe sărac în casa lui, și i-ar da locul de fiu, aceasta ar fi nu numai har față de sărac, ci ar fi spre onoarea și gloria omului bogat. Bogățiile harului au răspuns nevoilor fiului risipitor și l-au îmbrăcat cu o mantie provenind din casa tatălui; gloria harului i-a dat locul de fiu în casă. Gloria harului lui Dumnezeu a făcut din credincioși fii, nu slujitori.

2.2. Descoperirea voii lui Dumnezeu cu privire la gloria lui Hristos și binecuvântarea Adunării (v.8-14)

Versetele 8,9 – Nu numai că Dumnezeu ne-a destinat la binecuvântarea în care vom fi introduși mai târziu; și nu numai că avem răscumpărarea sufletelor noastre și iertarea păcatelor după bogățiile harului Său, ci chiar acest har a prisosit față de noi ca să putem avea de acum cunoștința hotărârii Lui. Dumnezeu ne-a făcut să cunoaștem taina voii Sale pentru ca să cunoaștem buna plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Insuși. Este voia Lui Dumnezeu ca Adunarea, în timp ce este aici jos, să fie păstrătoarea hotărârilor Sale. Dumnezeu vrea să fim înțelepți și pricepuți cu privire la tot ce face și va mai face, pentru buna Lui plăcere, pentru gloria lui Hristos și pentru binecuvântarea Adunării. Având gândirea lui Dumnezeu, vom fi păziți în liniște în prezența agitației lumii și vom fi ridicați deasupra unui loc de întristare și de păcat deoarece cunoaștem sfârșitul tuturor lucrurilor.

În Scriptură, o „taină” nu este în mod necesar un lucru ascuns, ci mai degrabă un secret care le este descoperit credincioșilor înainte să fie declarat lumii în mod public. În această lume, vedem omul făcând propria lui voie după propria lui plăcere, de unde rezulta atâta întristare și confuzie. Dar privilegiul credinciosului este de a cunoaște secretele lui Dumnezeu și de a ști astfel că Dumnezeu va face toate lucrurile după buna Lui plăcere și că, în cele din urmă, planurile Sale vor triumfa.

Versetele 10-12 – Versetele care urmează pun înaintea noastră această taină a lui Dumnezeu. Aflăm că sunt două părți ale acestei taine. Mai întâi, planul lui Dumnezeu cu privire la Hristos; apoi, ceea ce Dumnezeu Și-a propus pentru Adunarea unită cu Hristos. Este buna plăcere a lui Dumnezeu, pentru administrarea împlinirii timpurilor, să adune din nou, împreună, toate în Hristos. „Împlinirea timpurilor” cu greu poate face aluzie la starea eternă, pentru că atunci Dumnezeu va fi totul în toți. Ea ar părea să indice lumea viitoare – ziua milenară – când rezultatul deplin al căilor lui Dumnezeu în guvernare va fi văzut în desăvârșirea sa. Toate principiile guvernării care le-au fost încredințate oamenilor în diferite epoci și în care au eșuat într-un tot, vor fi văzute în mod desăvârșit sub administrarea lui Hristos. Ruina timpurilor a fost văzută sub guvernarea omului; „împlinirea” sau desăvârșirea timpurilor va fi văzută când va domni Hristos. Atunci orice lucru creat, orice ființă, în ceruri și pe pământ, vor fi supuse autorității și conducerii Lui. Și rezultatul va fi că unitatea, armonia și pacea vor prevala. Aceasta este secretul, sau taina voii lui Dumnezeu pentru gloria lui Hristos.

Mai mult, este buna plăcere a lui Dumnezeu ca Adunarea, unită cu Hristos, să aibă parte de această mare moștenire peste care Hristos va fi conducător. În versetul 11, apostolul zice: „am...primit o moștenire”, făcând fără îndoială aluzie la credincioșii dintre iudei. Națiunea ebraică își pierduse moștenirea pământească respingându-L pe Hristos și urmărindu-și voia proprie. Rămășița iudeilor, care va crede în Hristos, va obține o moștenire mai glorioasă în lumea viitoare, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale. Uniți cu Hristos în domnia Lui, credincioșii vor manifesta gloria Lui. În acea zi, El va fi „glorificat” și „admirat” în toți cei care vor fi crezut (2Tesaloniceni 1:10). Lumea și creația întreagă vor fi binecuvântate sub El. Adunarea va avea partea ei cu El. Acești credincioși dintre evrei au „sperat dinainte” în Hristos. Ei speraseră în Hristos în ziua respingerii Sale; națiunea restaurată va crede în El în ziua gloriei Sale.

Versetul 13 – Cuvântul „voi” din versetul 13 introduce credincioșii dintre națiuni în binecuvântarea acestei moșteniri glorioase. Ei crezuseră Evanghelia mântuirii lor și fuseseră pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii.

Versetul 14 – Cuvântul „noastre” din versetul 14 unește credincioșii dintre evrei și dintre națiuni. Ei împart împreună această moștenire glorioasă. Prin Duhul, ne bucurăm de o presimțire a binecuvântării moștenirii. Această moștenire este o „posesiune dobândită” – prețul ei a fost sângele scump al lui Hristos. Întreaga creație este a Lui, deoarece El este Creatorul, și totul este al Lui, prin cumpărare. Deși totul a fost dobândit, nu a fost încă răscumpărat totul. El a dobândit moștenirea prin sânge; va răscumpăra moștenirea prin putere. Când, prin puterea Lui, va fi eliberat întreaga creație de dușman, va fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu.

2.3. Rugăciunea ca cei credincioși să știe care este speranța chemării și gloria moștenirii (v.15-23)

Versetul 15 – Rugăciunea începe prin prezentarea stării spirituale a sfinților din Efes – o stare care îl incita pe apostol să mulțumească și să se roage neîncetat pentru ei. Într-un mod foarte binecuvântat, ei erau caracterizați de „credința în Domnul Isus...și de dragostea... față de toți sfinții”. Hristos fiind obiectul credinței lor, sfinții deveneau obiectul dragostei lor. Nu poate fi o dovadă mai mare a unei credințe vii în Hristos decât dragostea practică pentru sfinți. Credința pune sufletul în legătură cu Hristos și, fiind în contact cu El,

inima se duce înaintea tuturor acelor care Îl iubesc. Cu cât ne vom ține mai aproape de Hristos, cu atât simțămintele noastre față de cei care Îi aparțin se vor revărsa.

Versetul 16 – Auzind vorbindu-se de credința și de dragostea lor, apostolul este constrâns să mulțumească și să se roage neîncetat pentru acești sfinți. Dacă suntem ocupați numai de defectele și de lipsurile fraților noștri, vom fi copleșiți și ne vom petrece timpul plângându-ne de sfinți. Dar dacă vom căuta din nou ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut în ei și dacă suntem ocupați cu aceasta, vom avea multe motive pentru a mulțumi, fără a fi pentru aceasta indiferenți la ceea ce trebuie corectat. Apostolul nu ignora niciodată ceea ce era din Hristos în sfinți, fără a fi niciodată indiferenți la ceea ce era din carne. Chiar cu privire la sfinții din Corint, le care erau atâtea lucruri de mustrat, el poate mulțumi pentru ceea ce vedea de la Dumnezeu în ei. În slăbiciunea noastră, suntem înclinați să cădem într-o extremă sau în cealaltă. În grija noastră de a arăta dragostea, tratăm poate cu multă ușurință ceea ce este rău; sau, în opoziția noastră față de ceea ce este rău, nu discernem poate ceea ce este de la Dumnezeu.

Apostolul dezvoltase hotărârile lui Dumnezeu pentru acești sfinți și faptul că este silit să se roage aduce mărturie, în sine cu privire la imensitatea acestor hotărâri. Puterea limbajului omenesc este insuficientă pentru a le exprima și capacitatea minții omenesci este prea slabă pentru a le pricepe. Apostolul înțelege că, pentru ca aceste mari adevăruri să ne atingă, nu ajunge să le enunțe. Scriindu-i lui Timotei, el zice: „Ja în considerare ceea ce spun; căci Domnul îți va da pricepere”. Astfel, în această epistolă, Pavel, condus de Duhul, poate să ne descopere hotărârile lui Dumnezeu, dar el realizează că numai Dumnezeu poate da putere de a le înțelege. De aceea se adresează lui Dumnezeu prin rugăciune.

Versetul 17 – Apostolul se adresează „Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos”, pentru că, în această rugăciune, Domnul Isus este văzut ca Om. Rugăciunea din capitolul 3 este adresată Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru că acolo Domnul este considerat Fiu. Un alt motiv pentru a folosi nume diferite în cele două rugăciuni poate fi că apostolul dorește, în prima rugăciune, să cunoaștem puterea care execută hotărârile lui Dumnezeu, deoarece Numele lui Dumnezeu este legat pe drept cuvânt de putere; și a doua rugăciune, privind dragostea, este adresat în mod potrivit Tatălui.

În această rugăciune, Dumnezeu este numit și „Tatăl gloriei”, potrivit gândului că scena de glorie spre care ne îndreptăm provine de la Tatăl care este sursa ei. Dragostea și sfințenia Lui vor umple gloria acestei lumi în care Dumnezeu va fi făcut cunoscut în mod desăvârșit. În timp ce Tatăl este țaria și sursa gloriei, Domnul Isus, ca om, este centrul și obiectul gloriei. În El, este desfășurată întreaga putere a lui Dumnezeu; Numele Lui este mai presus de orice nume și El este Căpetenia peste toate lucrurile pentru Adunare.

Pentru a pătrunde adevărurile care alcătuiesc subiectul rugăciunii apostolului, avem nevoie de un duh de înțelepciune și de descoperire în deplina cunoaștere a lui Hristos. Toată înțelepciunea lui Dumnezeu și toată descoperirea voii lui Dumnezeu sunt date pentru a fi cunoscute în Hristos. De aceea avem nevoie de cunoașterea deplină a lui Hristos pentru a pătrunde înțelepciunea lui Dumnezeu, descoperirea pe care Dumnezeu a făcut-o cu privire la El Însuși și la hotărârile Lui.

Versetul 18 – Pe lângă aceasta, cunoașterea lui Hristos, pentru care se roagă apostolul, nu este o simplă cunoaștere intelectuală, ci o cunoaștere din inimă a unei Persoane, deoarece el zice: „luminând ochii inimii voastre”. În multe rânduri vedem în Scriptură, și învățăm din experiență, că Dumnezeu învață prin simțăminte. Așa a fost în cazul femeii păcătoase din Luca 7, care „a iubit mult” și a învățat repede. Așa a fost cazul unei femei sfinte și devotate, Maria din Magdala, în Ioan 20. Afecțiunea ei pentru Hristos era aparent mai activă, în ziua învierii, decât cea a lui Petru și a lui Ioan; Domnul S-a descoperit acestei inimi iubitoare și i-a dat magnifica descoperire a noii poziții a fraților Săi în legătură cu Tatăl.

După aceste cereri preliminare, apostolul expune cele trei mari rugăminți ale rugăciunii sale.

În primul rând, să știm ce este speranța chemării sale.

In al doilea rând, să știm ce sunt bogățiile gloriei moștenirii lui Dumnezeu în sfinți.

In al treilea rând, să cunoaștem puterea care va săvârși planul chemării și îi va introduce pe sfinți în moștenire.

Chemarea este sus, în legătură cu Persoanele divine în ceruri. Moștenirea este jos în legătură cu lucrurile create pe pământ. Cum aflăm din Filipeni 3:14, chemarea este cerească, de la Dumnezeu și în Hristos. Sursa chemării este Dumnezeu, de aceea se vorbește aici de „chemarea Lui”. Ea ne este prezentată în versetele 3-6 din acest capitol. Potrivit chemării divine, suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos, suntem aleși în Hristos, de către Tatăl, pentru a fi înaintea lui Dumnezeu în conformitate cu El, „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”, spre bucuria și satisfacția inimii Lui. Chemarea ne mai spune că vom fi înaintea lui Dumnezeu nu ca slujitori – ca îngerii – ci ca *fii* înaintea feței Lui. Mai mult, chemarea ne spune că vom fi în bunăvoința eternă a lui Dumnezeu, plăcuți în Cel Preaiubit. In fine, aflăm din chemare că vom fi spre lauda eternă a gloriei lui Dumnezeu.

Pentru a rezuma chemarea așa cum este ea prezentată în aceste versete minunate, înseamnă că suntem aleși și chemați sus în ceruri la o binecuvântare cerească, pentru a fi ca Hristos și cu Hristos înaintea Tatălui, în legătură cu Tatăl, în bunăvoința Tatălui pentru totdeauna și spre lauda eternă a gloriei harului Său. Aceasta este chemarea pentru care se roagă apostolul, și ne putem ruga și noi să ne fie dat să intrăm în binecuvântarea Lui și să știm ce este „speranța chemării Lui”. Aici, speranța nu are nimic de a face cu venirea Domnului. Sfinții fiind văzuți în această epistolă ca așezați în locurile cerești, nu se face aluzie la venirea Domnului. Speranța este, cum a zis cineva, „deplina descoperire în gloria eternă la tot ce ne-a chemat Dumnezeu în Hristos, ca rod al hotărârilor Lui în eternitatea trecută”.

In al doilea rând, apostolul se roagă ca să știm „ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți”. S-a zis: „chemarea lui, privim în sus, moștenirea, ea, se așterne ca să zicem așa la picioarele noastre”. Moștenirea este prezentată în versetele 10 și 11 ale acestui capitol. Aflăm acolo că moștenirea cuprinde toate cele create, în ceruri și pe pământ, a căror Căpetenie glorioasă va fi Hristos. In El, Adunarea va obține o moștenire, deoarece vom domni cu El. In rugăciune, moștenirea este numită „moștenirea *Lui* în sfinți”. O împărăție nu constă numai dintr-un împărat și supușii lui. Pe lângă aceasta, „bogăția gloriei moștenirii Lui” va fi desfășurată în sfinți. In acea zi, El va fi „glorificat în sfinții Săi” și „privit cu uimire ... în toți cei care au crezut” (2Tesaloniceni 1:10).

Versetul 19 – In al treilea rând, apostolul cere să știm ce este puterea față de noi care va lucra aceste lucruri mari. Se vorbește de “mărima puterii” și de “lucrarea” ei. Ea lucrează deci față de noi în timpul prezent. Ea este “nemărginita mărime a puterii Lui”. Există și alte puteri și puteri mari în univers, dar puterea care lucrează față de noi depășește orice altă putere, fie că este puterea cărnii în noi sau puterea diavolului împotriva noastră. Ce mângâiere de a ști că, în toată neputința noastră, există nemărginita mărime a unei puteri față de noi și lucrând pentru noi!

Versetele 20,21 – Mai mult, este o putere care nu numai că ne-a fost descoperită într-o declarație, ci care s-a desfășurat în învierea lui Hristos. Lumea și Satan au putut arăta cea mai mare desfășurare a puterii lor – puterea morții – când L-au ținut pe Hristos pe cruce. Apoi, după ce diavolul și lumea și-au arătat puterea în cel mai înalt grad, Dumnezeu a manifestat minunata mărime a puterii Lui înviindu-L, ca Om, în poziția cea mai înaltă din univers, chiar la dreapta Lui. Hristos a fost rânduit, în această poziție de înălțare, mai presus de orice putere, fie că este vorba de stăpâniri și autorități spirituale, fie de puteri și domnii temporale. Anumite nume sunt date pentru guvernarea acestei lumi și lumea viitoare, dar Hristos are un Nume mai presus de orice nume – El este Regele regilor și Domnul domnilor.

Versetul 22 – Mai mult, Hristos nu numai că este mai presus de orice putere, ci orice rău va fi pus sub picioarele Lui. Aceasta este expresia supremă a puterii care nu

numai că ne va aduce la a lua parte cu Hristos la acest loc înalt de glorie, ci ne însoțește în timp ce mergem către glorie.

Aflăm apoi un alt mare adevăr: Cel în care s-a arătat toată puterea, care este așezat într-o poziție mai presus de orice putere, care are puterea să supună orice rău, este Cel care este dat “Cap peste toate, Adunării”.

În legătură cu toate puterile din univers, El este așezat “mai presus” de orice putere. În ceea ce privește răul, totul este pus sub picioarele Lui. În legătură cu Adunarea – trupul Său – El este Cap și Cap pentru a conduce în toate. Astfel, este privilegiul Adunării de a privi la Hristos pentru a fi condusă și îndrumată în toate lucrurile. În prezența oricărei puteri potrivnice și a oricărui rău, avem un mijloc de scăpare în Hristos, Capul nostru. El poate cu siguranță să se folosească de daruri și de conducători pentru a ne instrui și a ne ghida, dar la Cap trebuie să privim și nu doar la bietele și slabele vase pe care, în harul Său, poate considera util să le folosească.

Versetul 23 – În versetul 22, aflăm ce este Hristos pentru Adunare, ceea ce este capul pentru trup. În versetul 23, aflăm ce este Adunarea pentru Hristos, ceea ce este trupul pentru cap. Adunarea este plinătatea Celui care umple totul în toți. Adunarea, ca trup al Său, folosește la desfășurarea întregii plinătăți a Capului. Hristos trebuie manifestat în Adunare. Nimic nu ar putea fi mai minunat decât locul pe care îl are Adunarea în relație cu Hristos. S-a zis, este trupul Său, “umplut de dragostea Lui, plin de energie prin Duhul Său, executând gândurile Lui, după cum trupurile noastre împlinesc gândurile noastre și hotărârile duhului nostru”. Vai! nedând lui Hristos locul Lui ca și Cap peste toate, Adunării, noi, ca și consecință necesară, nu am manifestat plinătatea lui Hristos.

În toată această frumoasă rugăciune, apostolul caută un efect prezent asupra vieții sfinților. Chemarea și moștenirea ne sunt asigurate, de aceea apostolul nu cere să avem speranță și moștenire, ci să știm ce sunt ele. Astfel cunoașterea a ceea ce va veni trebuie să aibă un efect actual asupra vieții noastre și a purtării noastre, eliberându-ne, în puterea vieții de înviere potrivnică și despărțindu-ne, în duh, de veacul prezent.

3.Lucrarea lui Dumnezeu pentru împlinirea planului Lui – Capitolul 2

Capitolul 1 a pus înaintea noastră hotărârile lui Dumnezeu pentru Hristos și Adunare; el se termină cu rugăciunea apostolului: ca noi să cunoaștem puterea față de noi prin care aceste hotărâri de dragoste vor fi împlinite.

În capitolul 2, ne este dat să aflăm mai întâi cum puterea lui Dumnezeu lucrează în noi (v.1-10); apoi, căile lui Dumnezeu față de noi (v.11-22), pentru formarea Adunării în timp, pentru a împlini hotărârile Lui pentru noi.

3.1.Lucrarea lui Dumnezeu în credincios (v.1-10)

Versetele 1-3 – Capitolul începe prin a prezenta un tablou solemn al condiției și al poziției în care căzuseră oamenii sub vechea creație. Primele două versete arată condiția lumii păgânilor; versetul 3 îi introduce pe evrei în acest tablou solemn. “Noi”, evreii, zice apostolul, “eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți”.

Pentru Dumnezeu, evreii și păgânii sunt văzuți ca morți, în greșelile și în păcatele lor, dar ca trăind cu privire la veacul unei lumi rele, sub puterea diavolului – căpetenia autorității văzduhului. De aceea omul este neascultător față de Dumnezeu, împlinind voia cărnii și a gândurilor și, din fire, este sub judecata lui Dumnezeu.

Evreul, deși fiind într-o poziție de privilegiu exterior, a dovedit prin poftele lui că avea o fire căzută și că se află pe același teren ca și păgânul. Atât evreul cât și păgânul sunt morți pentru Dumnezeu. În Epistola către Romani, suntem văzuți ca fiind sub o sentință de moarte din cauza a ceea ce am făcut – a păcatelor noastre. Aici, suntem considerați ca deja morți în ochii lui Dumnezeu, din cauza a ceea ce suntem – având o natură căzută. Această condiție de mort nu este cu toate acestea o stare de iresponsabilitate, deoarece apostolul descrie omul ca umblând, vorbind și împlinindu-și poftele. În ochii lui Dumnezeu este

omul mort. Dar în ce privește influențele lumii, ale cărnii și ale diavolului, este viu. Mai mult, diavolul a devenit stăpânul omului prin neascultarea lui față de Dumnezeu, și firea căzută pe care o avem este rezultatul acestei neascultări – suntem fii ai neascultării.

Versetul 4 – Dacă lumea întreagă este moartă în ochii lui Dumnezeu, omul nu are nici o posibilitate de a se scoate el însuși dintr-o asemenea stare. Un mort nu poate face nimic cu privire la Cel în ochii căruia este mort. Orice binecuvântare pentru un mort trebuie să depindă în întregime de Dumnezeu. Aceasta deschide calea activității de dragoste ale lui Dumnezeu. Adevărul pe care îl prezintă apostolul aici nu este atât intrarea noastră în aceste lucruri în mod experimental, cât modul în care lucrează Dumnezeu, după dragostea Lui, pentru satisfacția Lui Insuși.

În primele trei versete, vedem omul acționând după firea lui căzută, ceea ce îl așează sub judecată. În versetele următoare, vedem, într-un contrast absolut, pe Dumnezeu acționând după natura Lui, introducându-l pe om în binecuvântarea Lui. Când omul acționează fără să se preocupe de Dumnezeu, după motivele produse de pofta inimii lui.

Când Dumnezeu acționează potrivit naturii Lui, El acționează fără să se ocupe de om și după motivele dragostei inimii Sale. Dragostea lui Dumnezeu lucrează în noi de când eram “morți în greșelile noastre”, nu de când am început să devenim conștienți de mizeria noastră, nici de când am răspuns acestei dragoste. Patru trăsături ale lui Dumnezeu sunt puse înaintea noastră: dragostea, harul, îndurarea și bunătatea (v.4-7). Dragostea este natura lui Dumnezeu, tăria tuturor acțiunilor Sale și izvorul tuturor binecuvântărilor noastre. Dacă Dumnezeu acționează după dragostea inimii Lui, binecuvântarea care rezultă de aici nu poate fi măsurată decât prin dragostea Lui. Întrebarea, atunci, nu este ce măsură de binecuvântare va răspunde nevoilor noastre, ci care este întinderea binecuvântării care va satisface dragostea lui Dumnezeu. Harul este dragostea în acțiune față de obiectele nedemne și se adresează tuturor. Îndurarea este manifestată față de păcătos în mod individual. Bunătatea este acordarea binecuvântărilor celui credincios. Dumnezeu acționează atunci “pentru dragostea Lui cea mare”, în nici un caz din cauza a ceea ce suntem. Cine poate măsura marea Lui dragoste, și cine poate măsura binecuvântarea care este după această dragoste?

Versetul 5 – Această dragoste se exprimă mai întâi față de noi în activitățile harului care ne-a adus viață ca persoane, împreună cu Hristos. Dacă suntem morți, nu poate fi nici o mișcare din partea noastră către Dumnezeu. Prima mișcare trebuie să vină de la Dumnezeu. Ne-a fost dată o viață nouă, dar este o viață în unire cu Hristos. Este o viață care, de fapt, este viața Celui cu care suntem aduși la viață. De aceea starea pe care am primit-o prin har este exact opusul stării pe care o aveam din fire. Noi eram morți în ochii lui Dumnezeu împreună cu lumea prin fire, acum suntem vi pentru Dumnezeu cu Hristos prin har.

Versetul 6 – Dar nu numai starea noastră este schimbată; și poziția noastră este schimbată. Aducerea la viață este comunicarea vieții; învierea îl introduce pe cel care este adus la viață în poziția celor vii. Această poziție este prezentată în Hristos. Credincioșii dintre iudei și dintre păgâni sunt înviați împreună și așezați împreună în locurile cerești în Hristos. Suntem aduși la viață “împreună cu El”, dar suntem înviați și așezați “în El”. În timpul de față nu suntem încă înviați și așezați în locurile cerești. Cu toate acestea, suntem înaintea lui Dumnezeu în această nouă poziție în Persoana reprezentantului nostru. Suntem reprezentați “în Hristos”.

Versetul 7 – Ajungând la înălțimea poziției creștine, aflăm acum planul glorios pe care îl are în vedere Dumnezeu acționând astfel față de noi în dragoste. Este “ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus”.

Dumnezeu spune ca să zic așa: “în veacurile viitoare, voi arăta care este rodul lucrării lui Hristos și care este hotărârea inimii Mele”. Este evident că nimic, în afară de condiția și de poziția cele mai înalte în care se poate găsi un om, nu ar putea să răspundă acestor scopuri atât de mari. În timp ce îngerii și domniile “vor vedea un biet păcătos, și întreaga Adunare,

în aceeași glorie ca Fiul lui Dumnezeu, vor înțelege, în măsura în care va fi posibil, imensele bogății ale harului care i-a așezat acolo”.

Versetele 8,9 – Totul este înfăptuit prin harul lui Dumnezeu, și orice binecuvântare de care ne bucurăm este darul lui Dumnezeu. Chiar credința prin care primim mântuirea este darul lui Dumnezeu. Faptele omului nu au nici un rol pentru a asigura această binecuvântare; totul este de la Dumnezeu și, prin urmare, nu este loc pentru lauda omului.

Versetul 10 – Aceasta conduce la un alt adevăr. Nu numai că faptele noastre sunt excluse – pentru că Dumnezeu a împlinit totul – ci suntem și lucrarea Lui și, ca atare, facem parte din noua creație în Hristos Isus. Totuși dacă faptele legii sunt excluse, ca mijloc de mântuire, nu trebuie să deducem din aceasta că faptele nu au nici un loc în viața creștină. Există, într-adevăr, fapte potrivite poziției de binecuvântare în care suntem introduși, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele. Aceste fapte ne vor fi prezentate în ultima parte a epistolei, unde suntem îndemnați să umblăm într-un chip vrednic de chemare, și să umblăm în dragoste, să umblăm ca niște copii ai luminii și să umblăm cu grijă (4:1; 5:2, 8, 15).

“Faptele bune” despre care vorbește acest verset nu se limitează la a face o faptă bună, ceea ce ar putea face un om firesc a cărui umblare este oricum numai bună nu. Aici, credincioșii sunt văzuți nu numai ca făcând fapte bune, ci ca umblând în ele. Pe lângă aceasta, faptele bune sunt pregătite de Dumnezeu și duc la o umblare smerită.

3.2. Lucrarea lui Dumnezeu față de credincioși (v.11-22)

Marea temă a capitolului 2 este formarea Adunării în timp, în vederea hotărârilor lui Dumnezeu pentru eternitate. Prima parte a capitolului ne descoperă lucrarea lui Dumnezeu în noi în mod individual, fie iudei, fie păgâni; a doua parte prezintă lucrarea lui Dumnezeu cu privire la credincioșii dintre iudei și dintre păgâni pentru a-i uni într-un “singur trup” și într-o casă pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu.

Versetele 11,12 – Înainte de a prezenta poziția actuală a credincioșilor în Hristos, apostolul pune în contrast vechea poziție a păgânilor în carne cu noua lor poziție. Adunarea este departe de a fi ansamblul tuturor credincioșilor de la crearea lumii; dimpotrivă, în vremurile trecute (vremea dinaintea crucii), exista o distincție rânduită de Dumnezeu între evrei și păgâni, care, atâta timp cât exista, făcea imposibilă existența Adunării.

Apostolul le amintește credincioșilor dintre națiuni că în acea vreme, existau deosebiri foarte clare între iudei și păgâni. În căile lui Dumnezeu pe pământ, evreii se bucurau, ca națiune, de o poziție având privilegii exterioare, față de care păgânii erau întru totul străini. Israel forma un popor pământesc, cu promisiuni pământești, și avea legături exterioare cu Dumnezeu. Cultul lor religios, organizarea lor politică, relațiile lor sociale, de la actul de închinare cel mai înalt până la cel mai mic amănunt al vieții, erau reglementate prin rânduielile lui Dumnezeu. Era un privilegiu imens la care păgânii nu aveau deloc parte. Nu că evreii ar fi fost mai buni decât păgânii, deoarece, în ochii lui Dumnezeu, marea mulțime a evreilor erau la fel de răi ca păgânii și unii chiar mai răi. Pe de altă parte, erau oameni dintre păgâni, ca Iov, care erau convertiți cu adevărat.

Cu toate acestea, în căile Lui pe pământ, Dumnezeu L-a despărțit pe Israel de păgâni, și le-a dat o poziție specială de privilegii, deoarece chiar dacă erau neconvertiți (și aceasta era cazul mulțimii), era un privilegiu imens de a avea toate problemele lor reglementate după înțelepciunea desăvârșită a lui Dumnezeu. Națiunile nu aveau o asemenea poziție în lume; ele nu erau recunoscute în mod public de Dumnezeu și nu își aveau problemele reglementate prin rânduieli divine. De fapt, chiar rânduielile care reglementau viața evreilor mențineau o reparare absolută între evrei și păgâni. Evreii, prin urmare, aveau un loc de apropiere exterioară de Dumnezeu, în timp ce națiunile erau din punct de vedere exterior departe. Dar Israel a neglijat complet să răspundă la aceste privilegii, întorcându-se de la Domnul către idoli. Ei au disprețuit total poruncile și ordinele lui Dumnezeu, care le confereau poziția lor unică. I-au omorât cu pietre pe profeții prin care Dumnezeu încerca a

vorbi conștiinței lor. L-au răstignit pe propriul lor Mesia care venise în mijlocul lor în har și umilință; și s-au împotrivit Duhului Sfânt care mărturisea un Hristos înviat și glorificat. În consecință, au pierdut, pentru timpul actual, poziția lor specială de privilegii pe pământ și au fost împrăștiați printre națiuni.

Versetul 13 – Punerea deoparte a lui Israel pregătește calea mării schimbări în scurta amintire a trecutului dată de Duhul lui Dumnezeu în versetele 11 și 12 face, prin contrast, cu atât mai izbitoare poziția credincioșilor în prezent. Ca urmare a respingerii lui Israel, Dumnezeu, urmărindu-și căile, a adus la lumină Adunarea și a rânduit astfel o sferă de binecuvântare în întregime nouă, cu totul în afara cercurilor evreilor și ale națiunilor. Această poziție nouă a credincioșilor nu îi mai vede ca fiind în carne, ci în Hristos. De aceea apostolul începe să vorbească despre această poziție nouă prin cuvintele: “Dar acum, în Hristos”, și începe să arate contrastul cu vechea poziție în carne. În legătură cu carnea, păgânul era din punct de vedere exterior departe de Dumnezeu, și evreul, deși aproape din punct de vedere exterior, era moralmente la fel de înstrăinat ca și păgânul. Vorbind despre evreu, Domnul trebuie să zică: “Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8).

Apostolul începe apoi să arate cum Dumnezeu a lucrat pentru a forma Adunarea. Mai întâi, credincioșii au fost apropiați “prin sângele lui Hristos”, păgânii fiind aduși din poziția de îndepărtare în care îi pusese păcatul, într-o poziție de apropiere în Hristos. Aceasta nu este o simplă apropiere exterioară, datorită unor ordine și ceremonii, ci o apropiere vitală, care este văzută în Insuși Hristos, înviat dintre morți și apărând înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi. De aceea se zice: “În Hristos Isus...v-ați apropiat prin sângele lui Hristos”. Păcatele noastre sunt acum îndepărtate; sângele scump al lui Hristos ne spală de păcatele noastre și ne apropie. Sângele lui Hristos face cunoscută enormitatea păcatului care cerea un asemenea preț pentru a fi îndepărtat; el vestește sfințenia lui Dumnezeu care nu putea fi satisfăcută printr-un preț mai mic și descoperă dragostea care putea să plătească acest preț. Nu numai că se poate apropia credinciosul de Dumnezeu, ci, în Hristos, el a fost apropiat.

Versetul 14 – În al doilea rând, credincioșii dintre iudei și dintre păgâni sunt făcuți unul. Nimeni nu poate să supraestimeze importanța de a fi fost apropiat prin sânge, dar, pentru formarea Adunării, trebuie mai mult. Adunarea nu este pur și simplu constituită dintr-un număr de credincioși care au fost apropiați deoarece aceasta este adevărat cu privire la sfinții din toate timpurile, răscumpărați prin sângele lui Hristos; ea este formată din credincioșii dintre evrei și dintre națiuni. “A făcut unul”. Aceasta a împlinit Hristos prin moartea Lui. Într-un dublu sens, “El este pacea noastră”. El este pacea noastră între Dumnezeu și cel credincios; și El este pacea noastră între credincioșii evrei și păgâni.

Versetul 15 – Prin moartea Lui, Hristos a desființat “legea poruncilor” care era cauza distanței dintre Dumnezeu și om și dintre evrei și națiuni. Legea, deși promițând viața celor care o păzeau, îi condamna pe cei care o călcau. Deoarece toți au călcat legea, ea îi condamna în mod inevitabil pe toți cei care erau sub ea și îi mențineau astfel pe oameni departe de Dumnezeu. Mai mult, ea ridica o barieră puternică – un zid din mijloc al îngrădirii – între iudei și națiuni. Nu putea fi pace, nici între Dumnezeu și oameni, nici între iudei și națiuni atâta timp cât exista această barieră. La cruce, condamnarea legii călcate a fost purtată și astfel, vrăjmășia dintre oameni și Dumnezeu și dintre iudei și națiuni, a fost îndepărtată. Pacea care rezultă din aceasta este oferită în Hristos; El este pacea noastră. Noi privim în urmă, la cruce, și vedem că tot ce era între Dumnezeu și sufletul nostru – păcatul, păcatele, blestemul unei legi călcate și judecata – a fost între Dumnezeu și Hristos, înlocuitorul nostru. Ridicăm ochii și îl vedem pe Hristos, în afara păcii eterne care a fost făcută și, prin urmare, nimic între Dumnezeu și credincios. Pacea noastră este vizibilă în Hristos, care este “pacea noastră”.

Mai mult, Hristos îi reprezintă pe credincioșii atât dintre iudei cât și dintre națiuni; El este, prin urmare, pacea noastră între noi; noi suntem făcuți unul. La cruce, Hristos a desființat în întregime legea rânduielilor ca mijloc de a te apropia de Dumnezeu și a deschis

o nouă cale de acces prin sângele Lui. Iudeul care se apropie de Dumnezeu pe temeiul sângelui a terminat cu rânduielele iudaice. Păgânul este adus din poziția lui de îndepărtare de Dumnezeu, iudeul este îndepărtat de apropierea lui dispensațională și cei doi sunt făcuți unul în bucuria unei binecuvântări comune înaintea lui Dumnezeu, pe care nici unul nici celălalt nu au posedat-o niciodată înainte. Credincioșii dintre păgâni nu sunt ridicați la nivelul privilegiilor iudaice și iudeii nu sunt degradați la nivelul păgânilor; amândoi sunt introduși pe un teren în întregime nou, pe un plan în mod infinit mai înalt.

În al treilea rând, credincioșii dintre iudei și dintre națiuni sunt creați pentru a fi “un singur om nou”. Am văzut deja că din cei doi El “a făcut unul”, dar aceasta nu exprimă adevărul complet al Adunării. Dacă apostolul s-ar fi oprit acolo, am fi văzut cu siguranță că cei credincioși au fost apropiați prin sânge și făcuți unul, orice vrăjmășie fiind desființată, dar am fi putut rămâne cu gândul că am fost constituiți într-un singur grup într-o fericită unitate. Aceasta este adevărat și binecuvântat, dar este foarte departe de adevărul deplin cu privire la Adunare. De aceea apostolul continuă și ne spune nu numai că am fost apropiați și făcuți unul, ci că suntem făcuți “un singur om nou”.

Expresia “om nou” vorbește de un nou fel de om caracterizat de frumusețea și harul ceresc al lui Hristos. Nici un creștin nu poate prezenta el singur harurile lui Hristos; este nevoie de Adunarea întreagă pentru a arăta omul nou.

Versetul 16 – În al patrulea rând, se adaugă adevărul că cei credincioși sunt constituiți “într-un singur trup”. Credincioșii, dintre iudei și dintre națiuni, nu sunt numai uniți pentru a prezenta harurile omului nou, Hristos în mod caracteristic în toate gloriile Lui morale, ci ei sunt și întocmiți într-un singur trup. Este mai mult decât un grup de persoane în unitate; este un grup de persoane în unire. Ele sunt unite una de cealaltă prin Duhul pentru a fi un trup pe pământ pentru a prezenta omul nou. Astfel, credincioșii dintre iudei și dintre națiuni nu numai că au fost împăcați între ei, ci întocmiți într-un singur trup, sunt împăcați cu Dumnezeu. Nu ar fi în acord cu inima lui Dumnezeu ca națiunile să fie îndepărtate, nici ca iudeii să fie în mod exterior aproape; dar Dumnezeu Se poate odihni cu plăcere în creația credincioșilor dintre iudei și dintre națiuni într-un singur trup pe cruce care, nu numai că a îndepărtat cauza vrajmașiei dintre credincioșii iudei și păgâni, dar și orice vrăjmășie față de Dumnezeu.

Versetul 17 – Tot acest adevăr binecuvântat ne-a fost adus prin vestea bună a păcii vestită națiunilor care erau departe și iudeilor care, din punct de vedere dispensațional, erau aproape. Putem înțelege de ce anunțarea veștii bune este introdusă în acest punct, într-un pasaj care vorbește de formarea Adunării. Apostolul tocmai a vorbit de cruce, deoarece fără cruce, nu ar putea fi predicare și fără predicare, nu ar putea fi Adunare. Hristos este considerat ca fiind predicatorul, deși Evanghelia pe care El o vestește este proclamată prin intermediul altora.

Versetul 18 – Se adaugă aici adevărul binecuvântat că, printr-un singur Duh, avem și unii și ceilalți (iudei și păgâni) intrare la Tatăl. Nu numai că distanța este îndepărtată din partea lui Dumnezeu; ea este ridicată și din partea noastră. Prin lucrarea lui Hristos pe cruce, Dumnezeu se poate apropia de noi, noi putem să ne apropiem de Tatăl. Crucea ne dă dreptul să ne apropiem, Duhul ne face în stare să ne folosim de dreptul nostru și să ne apropiem în mod practic de Tatăl. Dacă intrarea este prin Duhul, atunci în mod evident nu este loc pentru carne. Duhul exclude carnea în toate formele ei. Nu prin clădiri, un ritual, orgi, coruri sau prin intermediul unei clase speciale de oameni obținem intrare la Tatăl, ci prin Duhul, da, “într-un singur Duh” și astfel, în prezența Tatălui, totul este armonie. Găsim deci, în acest pasaj minunat, mai întâi cele două clase din care este alcătuită Adunarea, cei care altădată erau din punct de vedere exterior aproape și cei care altădată erau departe. În al doilea rând, vedem că Dumnezeu a apropiat de El cele două clase de credincioși; din cele două, a făcut un singur om nou, și le-a împăcat pe amândouă într-un singur trup. În sfârșit, aflăm cum a împlinit Dumnezeu această mare lucrare – prin sângele lui Hristos, “prin cruce”, prin predicare, și prin Duhul.

Versetele 19-22 – Până aici am văzut Adunarea ca trup al lui Hristos, dar în căile lui Dumnezeu pe pământ, ea este considerată sub alte aspecte, dintre care două ne sunt prezentate în ultimele versete ale acestui capitol. Mai întâi, Adunarea este văzută ca și crescând pentru a fi “un templu sfânt în Domnul”; apoi, ca “o locuință a lui Dumnezeu”.

Sub primul dintre aceste două aspecte, Adunarea este comparată cu o zidire în construcție care crește pentru a fi un templu sfânt în Domnul. Apostolii și profeții formează temelia, însuși Hristos fiind principala piatră de unghi. De-a lungul dispensației creștine, credincioșii sunt adăugați, piatră cu piatră, până ce ultimul credincios va fi adus și zidirea completă se va arăta în glorie. Este zidirea despre care Domnul zice în Matei 16:18: “Voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge”.

Hristos este Cel care zidește, nu omul, astfel totul este desăvârșit și numai pietrele vii fac parte din această zidire sfântă. Petru ne dă semnificația spirituală pentru aceasta când zice că pietrele vii sunt zidite ca o casă spirituală, ca să aducă jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu și ca să vestească virtuțile lui Dumnezeu (1Petru 2:5,9).

În Apocalipsa 21, Ioan vede în viziune zidirea terminală coborând din cer, de la Dumnezeu, strălucind de gloria lui Dumnezeu. Atunci, într-adevăr, din această glorioasă zidire, jertfe de laudă continue se vor înălța la Dumnezeu și o mărturie desăvârșită a gloriilor lui Dumnezeu va fi adusă omului.

Apoi apostolul Pavel, folosind tot imaginea unei zidiri, prezintă un alt aspect al Adunării (v.22). Mai întâi i-a considerat pe sfinți ca fiind zidiți și crescând pentru a fi un templu; acum îi vede ca formând o casă deja completă, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Adunarea, cei care altădată erau din punct de vedere exterior aproape și cei care altădată erau departe. În al doilea rând, vedem că Dumnezeu a apropiat de El cele două clase de credincioși; din cele două, a făcut un singur om nou, și le-a împăcat pe amândouă într-un singur trup. În sfârșit, aflăm cum a împlinit Dumnezeu această mare lucrare – prin sângele lui Hristos, “prin cruce”, prin predicare, și prin Duhul.

Versetele 19-22 – Până aici am văzut Adunarea ca trup al lui Hristos, dar în căile lui Dumnezeu pe pământ, ea este considerată sub alte aspecte, dintre care două ne sunt prezentate în ultimele versete ale acestui capitol. Mai întâi, Adunarea este văzută ca și crescând pentru a fi „un templu sfânt în Domnul”; apoi, ca „o locuință a lui Dumnezeu”.

Sub primul dintre aceste două aspecte, Adunarea este comparată cu o zidire în construcție care crește pentru a fi un templu sfânt în Domnul. Apostolii și profeții formează temelia, Insuși Hristos fiind principala piatră de unghi. De-a lungul dispensației creștine, credincioșii sunt adăugați, piatră cu piatră, până ce ultimul credincios va fi adus și zidirea completă se va arăta în glorie. Este zidirea despre care Domnul zice în Matei 16:18: „Voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge”. Hristos este Cel care zidește, nu omul, astfel totul este desăvârșit și numai pietrele vii fac parte din această zidire sfântă. Petru ne dă semnificația spirituală pentru aceasta când zice că pietrele vii sunt zidite ca o casă spirituală, ca să aducă jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu și ca să vestească virtuțile lui Dumnezeu (1Petru 2:5,9).

În Apocalipsa 21, Ioan vede în viziune zidirea terminată coborând din cer, de la Dumnezeu, strălucind de gloria lui Dumnezeu. Atunci, într-adevăr, din această glorioasă zidire, jertfele de laudă continue se vor înălța la Dumnezeu și o mărturie desăvârșită a gloriilor lui Dumnezeu va fi adusă omului.

Apoi apostolul Pavel, folosind tot imaginea unei zidiri, prezintă un alt aspect al Adunării (v.22). Mai întâi i-a considerat pe sfinți ca fiind zidiți și crescând pentru a fi un templu; acum îi vede ca formând o casă deja completă, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Toți credincioșii de pe pământ, în orice moment, sunt considerați ca fiind locuința lui Dumnezeu. Credincioșii dintre iudei și dintre națiuni sunt “zidiți împreună” pentru a fi această locuință. Locuința lui Dumnezeu este caracterizată prin lumină și dragoste; de aceea, când apostolul ajunge la partea practică a epistolei, ne îndeamnă să umblăm “în dragoste” și să umblăm “ca niște copii ai luminii” (5:2,8). Casa

lui Dumnezeu este astfel un loc de binecuvântare și de mărturie, un loc în care sfinții sunt binecuvântați cu bunăvoința și dragostea lui Dumnezeu, și fiind binecuvântați astfel, devin o mărturie pentru lumea care îi înconjoară. În Efeseni, locuința lui Dumnezeu este prezentată după gândul lui Dumnezeu și, prin urmare, acolo nu este considerat decât ceea ce este adevărat. Alte pasaje ne vor arăta, vai! cum, în mâinile oamenilor, locuința a fost stricată, până ce în sfârșit că “este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1Petru 4:17).

Avem astfel, în acest capitol, o prezentare a Adunării sub trei aspecte. Mai întâi, Adunarea este considerată ca trupul lui Hristos, alcătuit din credincioșii dintre iudei și dintre națiuni, uniți cu Hristos în glorie, formând astfel un om nou pentru arătarea a tot ceea ce este Hristos ca Om înviat, Cap al tuturor lucrurilor. Să ne amintim că Adunarea nu este doar “un singur trup”, ci că ea este “trupul Său”, după cum citim: “Adunarea, care este trupul Său”. Ca trup al Său, Adunarea este plinătatea Lui, umplută de tot ce este El, pentru a exprima tot ce este El. Adunarea, trupul Lui, trebuie să fie expresia gândului Său, la fel cum trupurile noastre dau expresie la ceea ce este în gândurile noastre.

Apoi Adunarea este prezentată ca și crescând pentru a fi un templu alcătuit din toți sfinții din întreaga perioadă creștină – un templu în care jertfele de laudă urcă la Dumnezeu și în care gloriile lui Dumnezeu sunt arătate oamenilor. În sfârșit, Adunarea este văzută ca o zidire completă pe pământ, compusă din toți sfinții la un anumit moment dat, formând locuința lui Dumnezeu pentru binecuvântarea alor Săi și ca mărturie pentru lume.

4. Cum Își face Dumnezeu cunoscut planul – Capitolul 3

Am văzut cum capitolul 1 prezintă hotărârile lui Dumnezeu cu privire la Adunare, în timp ce capitolul 2 așează înaintea noastră lucrarea lui Dumnezeu în și fața de credincioși pentru împlinirea hotărârilor Sale. Capitolul 3 dezvoltă administrarea adevărului Adunării sau cum a făcut Dumnezeu cunoscut națiunilor acest adevăr prin intermediul apostolului Pavel.

Comparând versetul 1 din capitolul 3 cu versetul 1 din capitolul 4, vedem în mod clar că acest capitol 3 este o paranteză. Capitolul 2 prezintă doctrina și capitolul 4 practica decurgând din doctrină. Între doctrină și practică, avem această importantă digresiune în care Duhul Sfânt pune înaintea noastră administrarea specială (sau slujba) încredințată apostolului. În al doilea verset, această slujbă este numită “administrarea harului lui Dumnezeu” și în versetul 9, “administrarea tainei”. O administrare este o slujbă particulară. Această slujbă era de a vesti Evanghelia și de a face cunoscut adevărul printre sfinți. În cursul acestei paranteze, alte mari adevăruri în legătură cu Adunarea ne sunt prezentate.

4.1.Efectul vestirii adevărului în Adunare

Versetele 1,2 – Apostolul ne spune că efectul imediat al vestirii adevărului Adunării a fost să-l acopere pe cel care îl vestea cu oprobriu din partea lumii religioase. Acest mare adevăr a stârnit îndeosebi ostilitatea iudeilor, pentru că, nu numai că el considera iudeii și națiunile în aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu – morți în greșelile și în păcatele lor – dar el nu îi ridică nicidecum pe iudei la un loc de binecuvântare mai presus de păgâni. Mai mult, cum adevărul Adunării punea deoparte întreg sistemul iudeu, cu chemarea lui față de omul firesc prin intermediul unui cult exterior în temple făcute de mâini, el stârnea împotrivirea celor care susțineau acest sistem. Atunci ca și astăzi, menținerea adevărului Adunării așa cum a fost el descoperit apostolului Pavel, și așa cum a fost prezentat de el, implică oprobriu și împotrivire din partea celor care caută să mențină o profesie religioasă exterioară sau un sistem ecleziastic după modelul iudaic.

Împlinirea acestei slujbe speciale, care consta în predicarea Evangheliei harului lui Dumnezeu națiunilor, era deci ceea ce întărâta reaua voință a iudeilor și I-au adus apostolului închisoarea. După estimarea iudeilor, un om care îndrăznește să vorbească de ducerea la națiuni nu trebuia să trăiască (Fapte 22:21,22).

Cu toate acestea Pavel nu se considera ca un întemnițat al oamenilor pentru vreo faptă rea, ci ca întemnițatul lui Isus Hristos din cauza slujbei lui de dragoste pentru a face națiunilor cunoscut adevărul.

4.2. Adevărul Adunării făcut cunoscut prin descoperire

Versetele 3,4 – Pentru ca să putem primi marele adevăr al Adunării pe temeiul autorității divine, apostolul are grijă să explice că a primit cunoașterea “tainei” Adunării, nu prin comunicările oamenilor, ci prin descoperirea directă a lui Dumnezeu, după cum zice: “prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina”. Aceasta răspunde unei dificultăți care se poate ridica în legătură cu adevărul tainei. Când Pavel vestea Evanghelia în sinagogile iudee, el invoca în mod invariabil Scripturile (a se vedea fapte 13:27,29,32,35,47; 17:2, etc) și iudeii din Bereea sunt în mod expres aprobați pentru a fi cercetat Scripturile pentru a vedea dacă acel Cuvânt predicat de Pavel era în acord cu ele. Dar îndată ce apostolul vestea adevărul Adunării, nu se mai putea referi la Vechiul Testament pentru a fi confirmat. Ascultătorii lui ar fi cercetat în zadar Scripturile pentru a vedea dacă lucrurile era așa. Necredința iudeilor făcea să le fie greu să accepte multe adevăruri care se găseau totuși în Scripturile lor, ca Nicodim care cunoștea adevărul nașterii din nou. A primi ceva care nu se găsea în ele și care punea deoparte tot sistemul iudeu așa cum era descris și fusese consfințit de Dumnezeu timp de secole, era pentru iudei o dificultate insurmontabilă. Multor creștini le este greu să aprecieze această dificultate, a faptului că adevărul Adunării este puternic întunecat în mintea lor, sau chiar complet pierdut. Adunarea, fiind pentru ei ansamblul credincioșilor din toate timpurile, ei sunt gata să găsească ce cred ei că este Adunarea în Vechiul Testament. Că aceasta a fost gândirea oamenilor pioși este amplu dovedit de titlurile date diverselor capitole din Vechiul Testament în anumite traduceri. Dar dacă primim adevărul Adunării așa cum este el prezentat în Epistola către efeseni, suntem imediat puși în fața unei dificultăți care nu poate fi rezolvată decât recunoscând că adevărul Adunării este o descoperire cu totul nouă.

Versetul 5 – Pavel numește acest mare adevăr pe care l-a primit prin descoperire “taină” iar versetul 4, “taină lui Hristos”. Folosindu-se de cuvântul “taină”, apostolul nu vrea să sugereze ceva ascuns – potrivit folosirii pur și simplu omenești a acestui cuvânt. În Scriptură, o taină este un lucru care fusese păstrat secret până atunci, care nu putea fi cunoscut astfel decât prin descoperire și care, o dată descoperit, nu poate fi înțeles decât prin credință. Apostolul începe să explice că această taină nu a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în zilele Vechiului Testament, dar că acum, este descoperită “sfinților apostoli și profeți” ai lui Hristos “prin Duh”. Profeții menționați în acest verset evident nu sunt profeții Vechiului Testament, ci mai degrabă cei despre care se vorbește în capitolul 2:20. În cele două cazuri, ordinea este “apostoli și profeți”, nu “profeți și apostoli”, cum ar fi fost normal dacă ar fi fost vorba de profeții Vechiului Testament. Pe lângă aceasta, apostolul vorbește de ceea ce a fost “acum” descoperit, în contrast cu ceea ce fusese descoperit odinioară.

4.3. Adevărul Adunării descoperit

Versetul 6 – După ce a arătat că adevărul Adunării fusese făcut cunoscut prin descoperire, apostolul, într-un pasaj scurt, rezumă acest adevăr al Adunării și explică de ce se vorbește despre el ca despre o “taină”. Este clar că taina nu este Evanghelia, aceasta nu fusese ascunsă în alte vremuri, deoarece Vechiul Testament este plin de aluzii la Mântuitorul care trebuia să vină, chiar dacă aceste aluzii erau foarte puțin înțelese.

Care este atunci taina?! Ni se spune în mod clar, în versetul 6, că această nouă descoperire este că națiunile “sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelia”. Națiunile și iudeii sunt făcuți împreună-moștenitori, nu numai în împărăția pământească a lui Hristos, ci în moștenirea

care cuprinde atât lucrurile care sunt în ceruri cât și lucrurile care sunt pe pământ. Și în plus credincioșii dintre națiuni sunt constituiți cu credincioșii dintre iudei într-un singur trup pentru care Hristos este Capul în cer. Mai mult, ei sunt împreună-părtași ai promisiunilor lui Dumnezeu în Hristos Isus. Națiunile nu sunt ridicate la nivelul iudeilor pe pământ, nici iudeii coborâți până la nivelul națiunilor; cei doi sunt scoși din vechea lor poziție și aduși pe un plan infinit mai înalt, uniți unii cu ceilalți pe un teren în întregime nou, un teren ceresc, în Hristos. Totul este înfăptuit prin Evanghelia care li se adresează amândorura pe același nivel de vinovăție și de ruină totală. Cele trei mari lucruri despre care vorbește acest verset au fost deja puse înaintea noastră în capitolul 1. Promisiunea în Hristos cuprinde toate binecuvântările dezvoltate în primele șapte versete ale acestui capitol; moștenirea ne este prezentată în versetele 8-21 și adevărul “singurului trup”, în versetele 22 și 23.

4.4. Adevărul descoperit lui Pavel și vestit prin el

Versetul 7 – Nu numai că taina a fost descoperită lui Pavel, ci Pavel a fost făcut și slujitor al adevărului. Taina fusese descoperită și altor apostoli (v.5), dar lui Pavel I-a fost încredințată slujba specială de a vesti sfinților acest adevăr. De aceea numai în epistolele lui Pavel găsim prezentarea tainei. Harul lui Dumnezeu dăduse această slujbă apostolului; puterea lui Dumnezeu îl făcea capabil să își exercite darul de har. Darurile lui Dumnezeu nu pot fi folosite decât în puterea lui Dumnezeu.

Versetul 8 – Apostolul ne mai spune efectul pe care acest mare adevăr l-a avut asupra lui. În prezența mărimii harului lui Dumnezeu, el vede că este cel dintâi dintre păcătoși (1Timotei 1:15); în prezența imensei mărimi a binecuvântărilor descoperite prin taină, se simte mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții. Cu cât gloriile care sunt descoperite viziunii noastre sunt mai mari, cu atât devenim mai mici în proprii noștri ochi. Omul care a pătruns cel mai profund în această mare taină, în toată mărimea ei imensă, a fost cel care a recunoscut că era mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții.

Pentru a-și împlini slujba, apostolul nu vestea numai ruina iremediabilă a omului, ci și bogățiile de nepătruns ale lui Hristos, bogății depășind orice estimare omenească, aducând binecuvântări nelimitate.

4.5. Scopul vestirii adevărului

Versetele 9-11 – Vestirea Evangheliei era în vederea celei de a doua părți a slujbei lui Pavel – să pună în lumină înaintea tuturor taina, să le arate tuturor oamenilor cum hotărârea lui Dumnezeu din eternitate în eternitate este realizată în timp prin formarea Adunării pe pământ și să descopere astfel ceea ce până atunci fusese ascuns în Dumnezeu de la întemeierea lumii.

Mai mult, Dumnezeu nu vrea doar ca toți oamenii să fie luminați cu privire la formarea Adunării pe pământ; ci intenția Lui este ca, de acum, înțelepciunea Lui atât de felurită să fie făcută cunoscută tuturor ființelor cerești prin Adunare. Aceste ființe cerești văzuseră creația ieșind bună din mâna lui Dumnezeu și contemplând înțelepciunea Lui în creație, cântaseră de bucurie. Acum, în formarea Adunării, ei văd „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu”. Creația a fost expresia cea mai desăvârșită a înțelepciunii creatoare, dar în formarea Adunării, înțelepciunea lui Dumnezeu este arătată sub toate aspectele ei. Înainte să poată fi formată Adunarea, gloria lui Dumnezeu trebuia să fie revendicată, nevoile omului satisfăcute, păcatul îndepărtat, moartea desființată și puterea lui Satan anulată. Bariera dintre iudei și păgâni trebuia să fie ridicată, cerurile deschise, Hristos așezat ca Om în glorie, Duhul Sfânt coborât pe pământ și Evanghelia vestită. Toate acestea, și mai mult, sunt incluse în formarea Adunării. Aceste scopuri variate nu putea fi atinse decât prin înțelepciunea atât felurită a lui Dumnezeu; înțelepciunea folosită nu numai într-o direcție, ci în toate direcțiile. Că Adunarea a dat faliment cu privire la responsabilitățile ei nu a schimbat faptul că, prin Adunare, îngerii învață înțelepciunea lui

Dumnezeu. Dimpotrivă, aceasta nu face decât să arate și mai clar această înțelepciune minunată care, ridicându-se deasupra lipsurilor omului, trecând peste orice obstacol, introduce în sfârșit Adunarea în glorie „după planul veacurilor pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”.

4.6. Efectul practic al vestirii adevărului

Versetele 12,13 – Apostolul lasă descoperirea tainei pentru a descrie în câteva cuvinte efectul ei practic. Aceste minuni nu sunt puse înaintea ochilor noștri pur și simplu pentru a fi admirate, oricât de minunate sunt ele. Taina are în aceeași măsură o latură foarte practică atunci când este bine înțeleasă și aplicată. Faptul de a acționa în lumina adevărului ne va face să fim în largul nostru în lumea lui Dumnezeu, dar ne va îndepărta de lumea omului. Precum orbul din Ioan 9 care, respins de lumea religioasă, se găsește în prezența Fiului lui Dumnezeu, la fel și apostolul, întemnițat de om pe pământ, are intrare în prezența Tatălui din ceruri.

Hristos Isus, Cel prin care vor fi împlinite toate aceste planuri eterne, este Cel prin care avem intrare cu încredere la Tatăl. Și acest mare adevăr care ne dă îndrăzneală și ne face să ne simțim în largul nostru în prezența Tatălui, va aduce necazuri în lume. Pavel a experimentat aceasta, dar el spune: nu vă descurajați din cauza necazurilor mele. Faptul de a accepta adevărul tainei – de a umbla în lumina lui – ne va așeza imediat în afara lumii religioase. Dacă acționăm după acest adevăr, vom întâlni imediat împotrivirea celor care profesază creștinismul. Va fi, cum a fost în cazul lui Pavel, un conflict continuu, și în mod particular cu tot ce iudaizează.

Împotrivirea, va fi neapărat, deoarece aceste mari adevăruri sublinează în întregime organizația lumescă a oricărui sistem religios instituit de către om. Adevărul tainei pe care Pavel căuta a o face cunoscută oricărui om, este el vestit din înaltul amvoanelor creștinătății în convențiile religioase sau chiar în cercurile evanghelice? Adevărul tainei, care implică ruina totală a omului, respingerea completă a lui Hristos de către lume, așezarea lui Hristos în glorie, prezența Duhului Sfânt pe pământ, despărțirea credinciosului de lume și chemarea cerească a sfinților – acest mare adevăr este vestit sau pus în practică în bisericile naționale sau în denominațiunile religioase ale creștinătății? Vai! el nu are loc în crezurile lor, în rugăciunile sau în învățătura lor. Și mai rău, ele este renegată chiar de constituția, învățătura și practica lor.

4.7. Rugăciunea ca aceste adevăruri să fie împlinite în credincios

Versetele 14-21 – Marile adevăruri dezvoltate în aceste capitole conduc în mod natural la a doua rugăciune a apostolului. În al doilea capitol al epistolei, apostolul a dezvoltat marele adevăr că cei credincioși dintre iudei și dintre păgâni au fost zidiți împreună pentru a fi locuința lui Dumnezeu. În al treilea capitol, apostolul a prezentat adevărul tainei, arătând că cei credincioși, luați și dintre iudei și dintre păgâni, sunt aduși pe un teren în întregime nou pentru a fi un singur trup în Hristos. Aflăm apoi că această taină a fost făcută cunoscută pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie arătată acum, după planul veacurilor, pe care Dumnezeu l-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru (3:10,11).

Cu acest mare țel înaintea lui, apostolul se adresează prin rugăciune Tatălui, pentru ca sfinții să fie într-o stare spirituală bună pentru a intra în plinătatea lui Dumnezeu. Pentru a produce această stare spirituală în sfinți, vedem, în cursul rugăciunii, că fiecare dintre Persoanele divine este angajată față de sfinți. Tatăl este izvorul oricărei binecuvântări; Duhul ne întărește ca Hristos să locuiască în noi ca să ne umple cu plinătatea lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat fiind arătat în sfinți, acum și pentru eternitate.

Versetul 14 – Rugăciunea având în vedere planul etern „pe care l-a făcut în Hristos Isus”, este adresată „Tatălui” care este izvorul acestor planuri eterne. Din același motiv, nu este nici o mențiune a morții nici a învierii în rugăciune. Planurile eterne fiind toate făcute înainte să intervină moartea, și împlinirea finală a acestor planuri, obiect al acestei rugăciuni, va fi într-un loc în care moartea nu va intra niciodată.

Versetul 15 – Având această nouă scenă de glorie înaintea noastră ni se zice că în această lume viitoare de binecuvântare orice familie în ceruri și pe pământ va fi numită din Tatăl. În prima creație toate animalele au pășit unul câte unul înaintea lui Adam care le-a dat un nume stabilind caracterele distinctive care vor fi arătate în fiecare familie. La fel, în legătură cu planurile eterne pentru noua creație, orice familie în ceruri și pe pământ – ființe îngerești Adunarea din ceruri și sfinții de pe pământ – va fi numită din Tatăl, și astfel fiecare familie are caracterul ei distinctiv după planurile eterne ale lui Dumnezeu.

Rugăciunea are deci ca obiect tot ce va fi adus la lumină în veacurile eterne, după planurile lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii – o scenă în care Tatăl este izvorul a tot, Fiul centru a tot, și unde În ceruri și pe pământ arată o glorie specială a Tatălui.

Versetul 16 – prima cerere este ca Tatăl să ne dea după bogățiile gloriei Sale, să fim întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru. Apostolul nu zice: „după bogățiile harului Sau”, ca în capitolul 1:7, ci „după bogățiile gloriei Sale” deoarece rugăciunea nu este în legătură satisfacerea nevoilor noastre, ci mai degrabă cu împlinirea planurilor inimii Tatălui.

În rugăciunea din capitolul 1, cererea este ca să cunoaștem puterea lui Dumnezeu față de noi; aici, ca să cunoaștem puterea în noi ca să ne întărim în omul dinăuntru. Omul dinafară este omul vizibil, firesc, prin care suntem în contact cu lucrurile acestei lumi. Omul interior este omul invizibil și spiritual, format prin lucrarea Duhului în noi și prin care suntem în legătură cu lucrurile invizibile și eterne. La fel cum omul dinafară trebuie să fie întărit prin lucrurile materiale ale acestei vieți omul dinăuntru are nevoie să fie întărit pentru a intra în binecuvântările spirituale ale lumii noi a planurilor lui Dumnezeu.

Versetul 17 – a doua cerere este ca Hristos să locuiască, prin credință, în inimile noastre. Ea rezultă din prima, deoarece numai dacă suntem întăriți prin Duhul, Hristos va locui în inimile noastre prin credință. Efectul Duhului, care a venit de la Tatăl lucrând în sufletul nostru, va fi să ne umple cu gândurile Tatălui cu privire la Hristos – să ne facă să ne gândim la Fiul împreună cu Tatăl. Cererea nu este să fim întăriți cu putere pentru a face vreo minune sau pentru a îndeplini o sarcină arzătoare, ci ca stare spirituală să fie produsă în sufletul nostru de către Hristos locuind în inima noastră prin credință. Puterea lumii din jurul nostru, a cărnii în noi și a diavolului împotriva noastră, este atât de mare încât Hristos nu va putea avea adevărul Său loc în inima noastră decât în măsura în care vom fi întăriți prin Duhul în omul dinăuntru. Mai mult, apostolul cere ca Hristos „să locuiască” în inimile noastre. Nu trebuie să Îl tratăm ca pe un vizitator pe care trebuie să îl primim cu o ocazie specială, ci ca pe Cineva care are un loc permanent.

Aceasta nu poate fi decât prin credință, deoarece credința privește la Hristos, și în măsura în care El va fi înaintea noastră ca scop, El va avea locuință în inimile noastre. Cel care este centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu va deveni astfel și centrul gândurilor noastre. Cum a zis cineva: „Scopul suprem al lui Dumnezeu devine scopul nostru suprem”. Ce martori pentru Dumnezeu am fi noi, dacă viețile noastre ar fi conduse de un singur scop, Hristos! Prea adesea, ne asemănăm Martei de odinioară, neatentă din cauza „prea multei slujiri” și îngrijorată și chinuită de „multe lucruri”. „Un singur lucru” este necesar, a-L avea pe Hristos ca singura țintă a vieților noastre; atunci slujirea și tot restul vor urma fără lipsă de atenție. De am putea, ca Maria, să alegem această „parte bună”!

Rezultatul locuirii lui Hristos în inimă este să ne înrădăcineze și să ne întemeieze în dragoste. Dacă Hristos, Cel în care și prin care a fost descoperită toată dragostea Tatălui, locuită în inimile noastre, le va umple negreșit cu cunoașterea și bucuria dragostei divine.

Versetul 18 – locuirea lui Hristos în inimă deschide calea celei de-a treia mari cereri: ca să fim „în stare să înțelegem împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea”. Dumnezeu ne învață prin simțămintele noastre, astfel încât pentru a ajunge la această înțelegere, trebuie nu numai credință, ci trebuie să fim „în rădăcinați și întemeiați în dragoste”. Prin lucrarea Duhului, Hristos locuiește în inima noastră prin credință; locuind acolo prin credință, El umple inima noastră cu dragoste și dragostea ne pregătește pentru a înțelege. Mai mult, această dragoste ne face să îmbrățișăm „toți sfinții”, deoarece cu cât ne bucurăm mai mult de dragostea lui Hristos, cu atât mai mult inima noastră se va deschide tuturor celor care sunt iubiți de Hristos. Apoi apostolul dorește să fim în stare să înțelegem „care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea”. Se pare că aceasta ar fi întreaga întindere a „planului etern” al lui Dumnezeu la care a făcut deja aluzie în versetul 11. Acest plan etern cuprinde în lărgimea lui, „toți sfinții”; în lungimea lui, se întinde în veacul veacurilor; în adâncimea lui, coboară până la noi în toate nevoile noastre, și în înălțimea lui, ne introduce într-o scenă de glorie.

Versetul 19 – Toată această scenă de binecuvântare ne este asigurată prin dragostea lui Hristos – Cel care „a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea”. De aceea, a patra cerere are ca obiect să fim în stare „să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința”. Este o dragoste care poate fi cunoscută și gustată și totuși întrece cunoștința. Dacă nu putem măsura înălțimea gloriei de unde a venit Hristos, nici pătrunde adâncimea necazurilor prin care a trecut, putem și mai puțin să măsurăm dragostea care a lucrat pentru noi care cuprinde imensa armată a celor răscumpărați, mici și mari, care are grijă de noi în timpul trecerii noastre în timp, și care ne va introduce locuința dragostei pentru a fi acolo cu El și ca El, spre satisfacția inimii Lui. O asemenea dragoste poate fi cunoscută dar rămâne cu toate acestea pentru totdeauna o dragoste „care întrece cunoștința”.

A cincea cerere constă în faptul ca noi să fim umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu. Plinătatea lui Dumnezeu este tot ceea ce este Dumnezeu atât cât S-a descoperit și arătat în Hristos. Fiul L-a făcut din plin cunoscut pe Tatăl în dragostea și sfințenia Sa, în harul și adevărul Său și apostolul dorește ca noi să primim, într-o măsură deplină, plinătatea divină, pentru ca ea să fie văzută în sfinți.

Versetul 20 – A șasea cerere formulată este aceasta, ca tot ce a cerut apostolul în rugăciunea lui pentru sfinți să fie făcută în ei prin puterea lui Dumnezeu. Negreșit Dumnezeu poate să facă nespuse mai mult „pentru noi”, cum s-a zis deseori. Dar aici, unde gândul dominant al întregii rugăciuni este starea spirituală a sfinților, nu ceea ce Dumnezeu poate să facă pentru noi sau față de noi se are în vedere, ci mai degrabă puterea și voia Lui de a face „în noi”, ca răspuns la aceste cereri și de a o face dincolo de „toate câte cerem sau gândim”.

Versetul 21 – A șaptea și ultima cerere are ca obiect gloria lui Dumnezeu în Adunare, în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor. Fiecare cerere a acestei rugăciuni conduce la acest gând minunat că, pentru toate generațiile veacului veacurilor, sfinții arată plinătatea lui Dumnezeu pentru a fi astfel în gloria Lui. Toată rugăciunea arată în mod clar care este dorința lui Dumnezeu: El vrea ca ceea ce va fi adevărat despre sfinți în veacurile eterne să îi caracterizeze deja în timpul trecerii lor prin timp – ca tot ceea ce este Dumnezeu să strălucească acum în ai Săi.

5. Umblarea credinciosului în legătură cu Adunarea – Capitolul 4: 1-16.

Ultimele trei capitole ale epistolei constituie partea practică în care apostolul ne îndeamnă să mergem într-un chip vrednic de marile adevăruri prezentate precedent în primele trei. Vom observa că, noi ca și credincioși, suntem îndemnați să avem o purtare care să fie în armonie cu privilegiile și responsabilitățile noastre în trei relații diferite.

În primul rând, umblarea noastră trebuie să fie în acord cu privilegiile noastre în legătură cu Adunarea, ca fiind mădulare ale trupului lui Hristos și ca și constituind locuința lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt (4:1-16).

Apoi, suntem chemați la smerenia practică în calitate de persoane care mărturisesc Numele Domnului în timpul călătoriei lor într-o lume rea (4:17 – 5:21).

În sfârșit, suntem îndemnați să fim consecvenți în umblarea noastră în raport cu familia și relațiile sociale care țin de ordinea creației (5:22 – 6:9).

Versetul 1 – Din cauza mărturiei sale despre harul lui Dumnezeu față de păgâni și despre marele adevăr al tainei Adunării – credincioșii dintre iudei și dintre națiuni constituiți într-un singur trup și uniți cu Hristos ca și Cap – apostolul suferise persecuția și întemnițarea. El evocă suferințele lui pentru adevăr ca un motiv pentru a-i îndemna pe credincioși să umble într-un chip vrednic de marile lor privilegii. Purtarea noastră trebuie să fie în acord cu chemarea noastră. Se cuvine deci să avem o înțelegere clară cu privire la aceasta. Primul capitol al epistolei ne-a prezentat această chemare ca fiind după sfaturile lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, fără a menționa în ce măsură a fost de fapt împlinit sau înfăptuit în sufletele noastre. Este planul lui Dumnezeu ca cei credincioși să fie „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (1:4) pentru buna Sa plăcere și gloria Lui. În capitolul 2, vedem cum Dumnezeu a lucrat pentru a face această chemare adevărată împlinirii ei depline în veacurile viitoare.

Două mari adevăruri sunt implicate în chemarea lui Dumnezeu: pe de o parte credincioșii sunt constituiți într-un singur trup pentru care Hristos este Capul; pe de altă parte, ei sunt „zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (2:22). Pe lângă aceasta, epistola descoperă planul actual al lui Dumnezeu în aceste două mari adevăruri. În legătură cu Biserica, văzută ca trupul lui Hristos, citim că trupul Său este „plinătatea lui Hristos” (1:23).

În versetul 13 al capitolului nostru, se vorbește din nou de „plinătatea lui Hristos”, și în versetul 19 al capitolului 3, este vorba de „plinătatea lui Dumnezeu”. Este deci planul lui Dumnezeu ca, în calitate de trup al lui Hristos, Biserica să manifeste toate gloriile morale care constituie caracterul minunat al lui Hristos ca Om – plinătatea Sa. Apoi, ca și casă a lui Dumnezeu, Biserica trebuie să manifeste sfințenia, harul și dragostea lui Dumnezeu – plinătatea Sa.

Acesta este deci privilegiul înalt la care suntem chemați – să Îl reprezentăm pe Hristos manifestând desăvârșirea Sa și să Îl facem cunoscut pe Dumnezeu în plinătatea harului Său. În capitolul 3, aflăm că starea duhului care se potrivește pentru a realiza mărimea chemării noastre nu este posibilă decât dacă Hristos locuiește în inimă prin credință și dacă Dumnezeu „lucrează în noi”.

Dacă Hristos are locul Său în inima noastră, vom considera un mare privilegiu să fim aici jos pentru a manifesta caracterul Lui. Dacă Dumnezeu lucrează în noi, vom fi fericiți să aducem mărturie spre gloria harului Său. Hristos este în cer, ca Om înviat, glorificat, Cap al trupului, și Duhul Sfânt, Persoană divină este pe pământ, locuind în mijlocul credincioșilor. Conștienți de gloria lui Hristos și de măreția Persoanei care locuiește în noi, se cuvine să umblăm într-un chip vrednic.

Versetul 2,3 – Apostolul rezumă aici ce este o umblare vrednică de chemarea noastră. Dacă umblăm în cunoștința privilegiilor noastre, pentru a-L reprezenta pe Hristos, și ca fiind în prezența Duhului, vom fi caracterizați de aceste șapte trăsături – smerenia, blândețea, îndelunga-răbdare, îngăduința, dragostea, unitatea și pacea.

Sentimentul conștient de a fi înaintea Domnului și în prezența Duhului trebuie în mod necesar să ducă la smerenie și blândețe. Dacă avem înaintea noastră pe frații noștri, vom căuta poate să ne punem în evidență, dar cu Dumnezeu înaintea noastră, realizăm nimicnicia noastră. În prezența Lui, ar trebui să fim caracterizați de smerenia care nu se gândește la „sine”, și de blândețea care cedează altora.

Smerenia și blândețea, care ne fac caz de sine, duc la îndelunga-răbdare și la îngăduirea celuilalt. Experimentăm poate uneori că ceilalți nu sunt întotdeauna smeriți și blânzi, și aceasta va cere din partea noastră îndelungă-răbdare. Vom avea poate de suportat refuzuri însoțite de vorbe aspre și insulte, și va trebui să îi îngăduim pe cei care se poartă astfel. Dar suntem avertizat că îngăduința trebuie să se exercite în dragoste. Este posibil să

îngăduim multe lucruri într-un spirit de orgoliu care îl tratează cu dispreț pe fratele care a ofensat. Dacă trebuie să păstrăm tăcerea, să o facem în dragostea care se întristează de o purtare care rănește.

Pe lângă aceasta, trebuie să ne dăm silința să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii. Este important să facem deosebire între unitatea trupului și unitatea Duhului. Unitatea trupului este făcută prin Duhul Sfânt care îi unește pe credincioși cu Hristos și între ei ca mădulare ale unui singur trup. Această unitate este intangibilă. Dar există și „un singur Duh” care este izvorul oricărui bine: gând, cuvinte sau acțiune, astfel încât, în trup, trebuie să domnească o singură gândire: cea a Duhului. Această unitate a Duhului trebuie noi să ne dăm silința să o păstrăm. S-a zis pe drept cuvânt: „Putem să umblăm potrivit Duhului în mod individual, dar unitatea Duhului implică o umblare colectivă”.

În cunoștința că suntem mădulare „ale unui singur trup”, realizăm că nu avem de umblat pur și simplu ca indivizi, ci ca uniți unii cu ceilalți într-un singur trup și, astfel, trebuie să ne dăm silința să fim conduși de o singură gândire – cea a Duhului. Această unitate a Duhului nu este pur și simplu o uniformitate de gândire, nici o unitate rezultând dintr-un acord sau din concesiile mutuale, ceea ce poate fi cu totul pe lângă gândirea Duhului. Primele zile ale Bisericii ne oferă un tablou remarcabil al credincioșilor având gândirea Duhului. Ei erau plini de Duhul și, prin urmare, erau „o inimă” și „un suflet”. Este evident că această unitate a Duhului nu a fost păstrată. Cu toate acestea, Duhul este încă acolo și gândirea Duhului este tot una, de aceea îndemnul rămâne: Înțelegând că aparținem unui singur trup, ar trebui să ne dăm silința să păstrăm unitatea Duhului. Singurul mijloc de a o menține este, pentru fiecare dintre noi, să judecăm carnea. Dacă lăsăm carnea să se manifeste în gândurile, în cuvintele și în faptele noastre, ea va introduce imediat un element discordant. S-a zis: „Principiul cărnii, este fiecare pentru sine. Aceasta nu duce la unitate. În unitatea Duhului, este fiecare pentru ceilalți”.

Pe lângă aceasta, ar trebui să ne străduim să păstrăm unitatea Duhului „în legătura păcii”. Carnea nu se gândește decât să pună în evidență drepturile ei și să se certe cu cei cu care nu este de acord. Dacă nu putem ajunge la aceeași părere cu privire la gândirea Duhului, să cercetăm cu răbdare Cuvântul lui Dumnezeu sub conducerea Duhului, într-un duh de pace. Dacă doi credincioși nu au aceeași gândire, este evident că unul dintre ei, sau amândoi, nu au gândirea Duhului și pericolul este ca ei să se angajeze într-o ceartă. Cât de necesar este deci ca efortul de a păstra unitatea Duhului să fie exercitat în duh de pace care este legătura care ne unește. Un altul a zis: „Ceea ce vine de la Duhul este întotdeauna unul. De ce nu suntem întotdeauna de acord? Pentru că propriile noastre gânduri sunt la lucru. Dacă am avea doar ce am învățat prin Scriptură, am fi toți unul” (J.N.D.)

Versetele 4-6 – O întrebare importantă se naște în mod firesc: Care este această gândire a Duhului pe care trebuie să ne străduim să o păstrăm? Aceasta ne este prezentată în versetele 4-6. Gândirea Duhului este pusă înaintea noastră în aceste șapte unități: singurul trup, singurul Duh, singura speranță, singurul Domn, singura credință, singurul botez și singurul Dumnezeu și Tată al tuturor. Duhul este aici jos pentru a așeza în sufletele noastre aceste mari adevăruri și a le menține în ele. Umblând împreună în lumina acestor adevăruri, ne va face să păstrăm unitatea Duhului. A le nega în mod practic sau a ne îndepărta de ele va atenta dimpotrivă la unitatea Duhului. Aceste versete ne prezintă astfel diferitele cercuri în care trebuie să se manifeste o umblare după Duhul. Această umblare este văzută în legătură cu singurul trup, singurul Duh și singura speranță, în cercul vieții; în legătură cu Domnul în cercul mărturisirii creștine și în legătură cu Dumnezeu în cercul creației. Este de cea mai mare importanță ca gândurile noastre să fie formate prin Cuvântul lui Dumnezeu, ca să deosebim aceste trei cercuri de unitate care există cu adevărat în ochii lui Dumnezeu și pentru ca astfel să avem înaintea noastră nu numai ceea ce Dumnezeu are înaintea Lui, ci să și avem o evaluare corectă a părăsirii grave a adevărului de către creștinătate.

Apostolul zice mai întâi: „Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați și fost chemați la o singură speranță a chemării voastre”. Aici totul este real și vital; este cercul

vieții, Singurul trup este constituit prin singurul Duh și țintește către singurul țel, gloria. Această unitate este în mâna lui Dumnezeu. Ea nu poate fi păstrată printr-un efort din partea noastră; dar putem pierde gândirea Duhului dacă negăm, în practică, aceste mari adevăruri. Vai! aceasta este ceea ce s-a produs în mărturisirea creștină, căci în lumina marelui adevăr că există un singur trup și nu mai multe – toate diferitele trupuri de credincioși care s-au format în creștinătate sunt condamnate, în timp ce singurul Duh condamnă toate aranjamentele omenești prin care Duhul este pus deoparte. Pe lângă aceasta, biserica mărturisitoare s-a instalat în lume și a devenit lumea și este astfel negarea speranței cerești a chemării noastre.

Apoi, există un cerc mai larg care îi cuprinde pe toți cei care Îl mărturisesc pe Hristos ca Domn, fie că mărturisirea lor este sau nu adevărată. Este cercul mărturisirii caracterizate de o singură autoritate, Domnul, o singură învățătură, credința, cercul în care suntem introduși printr-un singur botez. De Domnul sunt legate autoritatea și administrarea. Recunoașterea că este un singur Domn ar trebui să elimine autoritatea omului și să excludă orice acțiune independentă. Dacă admitem că este „un singur Domn”, nu putem să admitem că ar fi corect, pentru o adunare, să ignore disciplina exersată în mod variabil în Numele Domnului într-o altă adunare. Și aici, prin independență, putem trece pe lângă gândirea Duhului negând, în practică, faptul că este „un singur Domn”.

În fine, există cercul cel mai întins dintre toate – cercul creației. Este un singur Dumnezeu care este Tatăl, sursa a „tot”. Mai mult, este bine să știm că, oricare ar fi puterea lucrurilor sau ființelor create, Dumnezeu este „mai presus de toate”. Pe lângă aceasta, Dumnezeu Își înfăptuiește planurile „pretutindeni”; astfel Dumnezeu poate zice: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va mistui”(Isaia 43:2).

În sfârșit, Dumnezeu lucrează în credincios pentru a-Și împlini planul pentru credincios. Recunoașterea acestor mari adevăruri nu ne va face numai să respingem teoriile nelegiuite ale oamenilor cu privire la evoluție, ci ne va încuraja să acționăm cu dreptate în toate împrejurările și relațiile vieții care sunt în legătură cu ordinea creației.

Vai! în marea mărturisire creștină de astăzi, vedem negarea practică a fiecăruia dintre aceste cercuri. Duhul este pus deoparte prin aranjamente omenești; singurul Domn este pus deoparte prin independență și singurul Dumnezeu este pus deoparte prin raționamente necredincioase.

În versetele următoare, îndemnul par să se refere în mod special la fiecare dintre aceste cercuri. Mai întâi, suntem îndemnați ca mădulare ale singurului trup în versetele 7-16; apoi cu privire la purtarea noastră ca recunoscându-L pe singurul Domn în versetele 17-32, și în sfârșit, cu privire la relațiile vieții în raport cu cercul creației în capitolele 5-6:9.

Versetul 7 – După ce a pus, în aceste versete de introducere, baza unei umblări vrednice de chemare, apostolul vorbește apoi de resursele de care dispune credinciosul pentru a umbla cu credincioșie în legătură cu primul cerc, singurul trup, și pentru a crește în asemănarea lui Hristos, Capul.

Apostolul vorbește mai întâi de darul harului: „Fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos”. În contrast cu ceea ce este comun tuturor și despre care ne-a vorbit apostolul, este ceea ce este dat „fiecăruia”. Singurul Duh din versetul 4 și singurul Domn din versetul 5 exclud independența; „fiecare” din versetul 7 menține individualitatea noastră. În timp ce fiecare mădular are funcția sa specială, toate lucrează pentru unitate și binele întregului trup. În trupul fizic, funcțiile ochiului și ale mâinii sunt diferite, totuși amândouă acționează în comun pentru binele și unitatea trupului. „Harul” este slujba specială pe care a primit-o fiecare. Aceasta nu este în mod necesar un dar distinct, ci fiecăruia i s-a dat o măsură de har pentru ca fiecare să le poată sluji altora în har. Acest har este după măsura în care l-a dat Hristos.

Versetul 8 – În al doilea rând, pentru a promova progresul și creșterea spirituală, apostolul evocă darurile distincte. El introduce subiectul prezentându-L pe Hristos suit în înălțime, deoarece aceste daruri vin de la Hristos triumfând și glorificat. Se pare că este

făcută o aluzie la istoria lui Barac pentru a ilustra puterea suverană a lui Hristos acordând daruri (Judecători 5:12). Când Barac l-a eliberat pe Israel din robia sa, i-a robii pe cei care îi robiseră în robie. Astfel Hristos a triumfat asupra întregii puteri a lui Satan și, eliberându-i pe ai Săi de puterea Dușmanului, este glorificat în înălțime și le dă daruri alor Săi.

Versetul 9,10 – Este introdusă o paranteză de două versete pentru a prezenta măreția victoriei lui Hristos. La cruce, El a coborât în cea mai mare adâncime a abisului unde îl poate așeza păcatul pe un om. Din acest abis în care, ca Înlocuitorul nostru, a fost făcut păcat, El l-a suit în locul cel mai înalt în care poate fi înălțat un om – la dreapta lui Dumnezeu.

Versetul 11 – Robind robia distrugând puterea Dușmanului care ne ținea în robie, Hristos acționează cu putere și se folosește de oameni ca instrumente ale puterii Sale. Nu dă pur și simplu daruri și ne lasă să le împărțim pe acestea între noi, ci dă anumiți oameni pentru a exercita darurile. Nu dă apostolatul, ci dă apostoli, și la fel cu toate darurile. Aici deci, nu mai este darul dat „fiecăruia”; ci „unii” și „alții” dați pentru a exercita daruri. Mai întâi, a dat apostolii și profeții, și adunarea este clădită pe temelia apostolilor și a profeților. Temelia a fost pusă și ei au trecut, deși avem încă beneficiul acestor daruri în scrierile Noului Testament.

Celelalte daruri, evangheliști, păstori și învățători, sunt pentru zidirea adunării după ce a fost pusă temelia. Aceste daruri țin în timpul întregii perioade a istoriei Bisericii pe pământ. Evanghelistul vine primul ca darul prin care sufletele sunt aduse în cercul binecuvântării. Fiind introduși în adunare, credincioșii beneficiază de darurile păstorilor și învățătorilor. Evanghelistul ia locul lui Hristos înaintea lumii. Păstorul și învățătorul Îl pun pe Hristos înaintea credinciosului. Păstorul se ocupă de oi una câte una, învățătorul expune Scriptura.

S-a zis: „Cineva poate învăța fără să fie păstor, dar nu poți fi păstor fără a învăța. Cele două lucruri sunt strâns legate, dar nu ați putea spune că sunt același lucru. Păstorul nu dă numai hrană ca învățătorul, el paște oile sau este păstorul lor, le conduce aici și acolo, și are grijă de ele”.

Vom observa că nici un dar de minuni nu este menționat în aceste versete. Nu ar fi la locul lor într-un pasaj care vorbește de resursele Domnului pentru adunare. Minunile și semnele au fost date la început pentru a atrage atenția iudeilor asupra gloriei și glorificării lui Hristos și asupra puterii Numelui Său. Iudeii au respins această mărturisire și semnele și minunile au încetat. Dar dragostea Domnului pentru adunarea Lui nu poate niciodată să ia sfârșit și darurile care mărturisesc dragostea Lui continuă, după cum este scris: „Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea” (Efeseni 5:29).

Versetul 12 – După ce a vorbit despre daruri, apostolul pune înaintea noastră cele trei mari scopuri pentru care au fost date darurile. Ele sunt date, în primul rând în vederea desăvârșirii sfinților, adică așezarea fiecărui credincios în adevăr. În al doilea rând, sunt date pentru lucrarea de slujire, care cuprinde orice formă de slujire. În al treilea rând, sunt date „pentru zidirea trupului lui Hristos”. Binecuvântarea indivizilor și lucrarea slujirii au în vedere zidirea trupului lui Hristos. Orice dar, că este cel de evanghelist, de păstor sau de învățător, nu este exercitat cum se civine decât dacă are ca scop zidirea trupului lui Hristos.

Versetul 13 – Versetele următoare ne învață cu mai multă precizie ce înțelege apostolul prin „desăvârșirea sfinților”. El nu vorbește de desăvârșirea care va fi partea credinciosului în gloria învierii, ci de acest progres spiritual în adevărul și cunoașterea Fiului lui Dumnezeu care conduce la realizarea unității și la a face din noi creștini pe deplin împliniți aici jos.

Credința de care vorbește apostolul aici este tot ansamblul adevărului creștin. Unitatea nu este o unitate rezultând dintr-un acord al tuturor, ca într-un crez, sau o asociație creată prin mijloacele oamenilor, ci o unitate de gândire și de inimă produsă prin primirea adevărului așa cum este el învățat de Dumnezeu prin Cuvântul Său. De credință se leagă cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, pentru că în ea Dumnezeu este pe deplin descoperit și

adevărul este prezentat într-un mod viu. Tot ce aduce atingere credinței sau nesocotește, în orice chip, gloria Fiului lui Dumnezeu, va împiedica desăvârșirea sfinților. Cunoștința credinței, așa cum este ea descoperită în Cuvânt și arătată în Fiul lui Dumnezeu, duce la starea de om matur, așa cum este el prezentat în toată plinătatea și desăvârșirea sa în Hristos ca Om. Imaginea exprimă ideea de creștini deplin dezvoltăți și în toată vigoarea lor. Pasajul pare să îi aibă în vedere pe toți sfinții, pentru că nu vorbește de oameni maturi, ci de „starea de om matur”, implicând ideea că toți creștinii prezintă în ansamblul lor un om în întregime nou. Măsura staturii omului matur nu este nimic mai puțin decât măsura staturii plinătății lui Hristos. „Plinătatea” prezintă gândul unei stări complete. „Omul matur” nu este nimic mai puțin decât manifestarea în credincioși a tuturor gloriilor morale ale lui Hristos. Tot pasajul îi consideră pe credincioși ca formând un trup destinat să arate plinătatea lui Hristos. Pe de altă parte, măsura pusă înaintea noastră nu este numai că toate trăsăturile lui Hristos ar trebui să fie văzute în sfinți, ci că ele ar trebui să se fie văzute în desăvârșire. Putem replica: acesta este un lucru care nu va fi niciodată realizat în sfinții de aici jos. Este adevărat, dar Dumnezeu nu poate pune înaintea noastră o măsură inferioară a desăvârșirii văzute în Hristos. Să ne păzim să ne sustragem de la ceea ce Dumnezeu pune înaintea noastră și să ne scuzăm lipsurile spunând că măsura lui Dumnezeu este imposibil de atins.

Versetul 14 – Ca rezultat al acestei creșteri depline, nu vom mai fi prunci în cunoștința creștină expuși, prin ignoranță, să fim „bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii”.

Vai, există oameni în mărturisirea creștină care, cu o viclenie dibace și desăvârșită, sunt gata să-i înșele pe cei care sunt slab întăriți în adevăr; și cu învățătura lor falsă, se folosesc în general de căi ascunse pentru a înșela. De fiecare dată când, în istoria poporului lui Dumnezeu, are loc o negare hotărâtă a vreunui mare adevăr sau o erezie specială este avansată cu privire la Persona lui Hristos, vom descoperi că, în spatele respectivei învățături false, se ascunde un întreg sistem de eroare.

Versetul 15 – Când survin controverse, este mare pericolul de a fi „purtați încoace și încolo” ascultând pe unul sau pe altul. În jurul nostru, vedem o creștinătate amestecată și fără viață, neputincioasă față de înșelătorie. Singura noastră apărare împotriva oricărei erori constă nu în cunoașterea erorii, ci în faptul de a ține „adevărul în dragoste” și de a avea un Hristos viu în sufletele noastre. Dacă Hristos este obiectul afecțiunilor noastre, orice adevăr cu privire la Hristos va fi menținut în dragoste; va rezulta de aici că vom crește în toate până la El, și vom deveni din punct de vedere moral asemănători Celui care ocupă afecțiunile noastre.

Pe de altă parte, Cel în asemănarea și în cunoștința căruia creștem este Capul trupului. Toată înțelepciunea, toată puterea și toată credincioșia sunt Cap. Totul poate să fie în dezordine în scena care ne înconjoară, dar dacă Îl cunoaștem pe Hristos ca și Cap, vom înțelege că nici o putere a Dușmanului și nici o lipsă a sfinților nu pot să aducă atingere înțelepciunii și puterii Capului.

Versetul 16 – În versetul 16, trecem de ceea ce Domnul, în harul Său, face prin intermediul darurilor la ceea ce face El Însuși ca și Cap al trupului. Ceea ce dă fiecare încheietură nu este exercitarea unui dar, căci darurile nu sunt date fiecăruia, dar orice creștin adevărat a primit ceva de la Cap pentru folosul altor mădulari ale trupului. În trupul omenesc, dacă fiecare mădular este sub controlul direct al capului, toate mădularile funcționează împreună pentru binele tuturor. La fel, dacă fiecare mădular al trupului lui Hristos ar fi sub controlul direct al lui Hristos, trupul ar crește și s-ar zidi în dragoste. Astfel, în cursul acestui pasaj, harul este dat fiecăruia (versetul 7); există daruri speciale (versetul 11) și există ceea ce este dat de Cap fiecărui mădular pentru binecuvântarea întregului trup (versetul 16).

Putem astfel să subliniem locul important pe care îl are dragostea în cercul creștin. Trebuie să arătăm îngăduință unii față de ceilalți în dragoste (versetul 2); trebuie să ținem

adevărul în dragoste (versetul 15) și zidirea trupului trebuie să se facă în dragoste (versetul 16).

Tot pasajul prezintă un tablou minunat a ceea ce ar trebui să fie adunarea aici jos, după gândul Domnului. Nu ne putem face o concepție corectă despre creștinism sau adunare, privind creștinătatea sau ce se întâmplă pe pământ sub acoperirea Numelui lui Hristos. Pentru a avea o idee adevărată despre adunare după gândul Domnului, trebuie să facem abstracție în gândurile noastre de tot ceea ce ne înconjoară și să avem înaintea noastră adevărul așa cum este el prezentat în Cuvânt și arătat în Fiul lui Dumnezeu.

6. Umblarea credinciosului ca și mărturisind pe Domnul – Capitolul 4:17-32

Versetele 17-32 – Apostolul ne-a îndemnat la o umblare potrivită unor credincioși în legătură cu adunarea. El ne invită acum, la o umblare individuală care se potrivește celor care Îl mărturisesc pe Domnul într-o lume rea. El ne îndeamnă în Domnul, căruia Îi mărturisim Numele, să nu umblăm de acum înainte ca restul națiunilor. Aceasta îl determină să facă o descriere sumară, dar puternică, a stării lumii neconvertite a păgânilor. Aceștia umblă în deșertăciunea minții lor și urmăresc lucruri deșarte.

Înțelegerea lor este întunecată, ei sunt cu totul neștiutori în ceea ce-L privește pe Dumnezeu și viața care este după Dumnezeu. Ei sunt în neștiință față de Dumnezeu, pentru că inimile lor sunt împietrite de viața perversă pe care o duc. Aflăm astfel că viața de păcat pe care o duc oamenii împietrește inima; că inima împietrită întunecă înțelegerea; și că înțelegerea întunecată face din om prada oricărei deșertăciuni.

Versetele 20-24 – În contrast cu viața deșartă și neștiutoare a păgânilor, apostolul prezintă viața care rezultă din cunoașterea adevărului, după cum este el în Isus. S-a subliniat că apostolul nu zice: după cum este adevăr în Hristos. Aceasta ar fi introdus credincioșii și poziția lor înaintea lui Dumnezeu în Hristos. El folosește numele personal, Isus, pentru a pune înaintea noastră o umblare practică în dreptate așa cum a arătat El pe calea Lui. Cum a remarcat un altul: „El spune *Isus*, pentru că se gândește nu la poziția pe care o avem în El, nici la rezultatele lucrării Lui pentru noi, ci pur și simplu la exemplul Său, și Isus este numele care a fost al Său ca om aici jos în lume.

Adevărul arătat în Isus era adevărul cu privire la omul cel nou, pentru că El este expresia desăvârșită a omului cel nou care poartă caracterul lui Dumnezeu Însuși – „dreptate și...sfînțenia adevărului”. Adevărul deci, după cum este el în Isus, nu este reformarea omului cel vechi, nici transformarea cărnii într-un om nou, ci introducerea omului cel nou, care este o creație în întregime nouă, purtând caracterul lui Dumnezeu. Primul om nu era drept, ci nevinovat. Nu avea rău în el, nici cunoștința binelui și a răului. Omul cel vechi are cunoștința binelui și a răului, dar alege nedreptatea și se corupe după poftele lui înșelătoare. Omul cel nou are cunoștința binelui și a răului, dar este drept și, prin urmare, respinge răul.

Adevărul pe care L-am aflat în Hristos a fost arătat în Isus. Adevărul care ne-a fost propovăduit și pe care l-am învățat despre El, este că, prin cruce, am fost dezbrăcați de omul cel vechi și îmbrăcați cu omul cel nou. La lumina acestui mare adevăr suntem în mod practic în viața noastră zilnică înnoșiți în duhul minții noastre. În loc de gândirea cărnii, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, avem o minte înnoită caracterizată de dreptate și sfînțenie, care respinge răul și alege binele. Omul cel nou nu înseamnă omul cel vechi transformat, ci un om în întregime nou și „înnoirea” se face în viața cotidiană a omului cel nou.

Apostolul nu spune că trebuie să ne dezbrăcăm de omul cel vechi; ci spune că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi. Omul cel vechi și-a dat seama de soarta lui la cruce și credința acceptă ceea ce a făcut Hristos. Nu trebuie să murim față de păcat, ci să ne considerăm morți față de păcat în persoana Înlocuitorului nostru.

Versetul 25 – În ultimele versete ale capitolului nostru, apostolul aplică acest adevăr purtării noastre personale. Trebuie să dezbrăcăm faptele omului cel vechi și să îmbrăcăm caracterul omului cel nou. Trebuie să dezbrăcăm minciuna și să vorbim adevărul,

amintindu-ne că suntem mădulare unii altora. Așa stând lucrurile, s-a spus pe bună dreptate: „Dacă îl mint pe fratele meu, este ca și cum m-aș înșela pe mine însumi”. Vedem de asemenea cum marele adevăr că cei credincioși sunt mădularele unui singur trup are o importanță practică pentru cele mai mici amănunte ale vieții.

Versetul 26 – Trebuie să ne ferim să păcătuim prin mânie. Există o mânie dreaptă, dar o asemenea mânie este indignarea împotriva răului, nu împotriva celui care l-a făcut; și în spatele unei asemenea mâni, se află tristețea cauzată de rău. Astfel, citim cu privire la Domnul, că i-a privit de conducătorii sinagogii „cu mânie, foarte întristat de împietrirea inimii lor” (Marcu 3:5). Mânia cărnii are întotdeauna „eu” în vedere; nu este tristețe din cauza răului, ci resentiment împotriva celui care a făcut răul. Această mânie carnală cu privire la cel care a făcut rău nu va duce decât la amărăciune care umple sufletul cu gânduri de răzbunare. Cel care întreține asemenea gânduri se găsește într-o agitație continuă și, în acest sens, lasă soarele să apună peste iritarea lui. Mânia împotriva răului va duce la o tristețe care nu are alt mijloc de scăpare decât să se întoarcă spre Dumnezeu, unde sufletul găsește odihna.

Versetul 27 – Suntem preveniți că acționând potrivit cărnii, fie în mânie sau altfel, dăm loc diavolului. Petru, prin încrederea lui în sine, a dat diavolului prilej să îl facă să se lepede de Domnul.

Versetul 28 – Viața omului cel nou este în contrast absolut cu cea a omului cel vechi, astfel încât cel a cărui caracteristică era că fura, devine un ajutor pentru cel care este în nevoie.

Versetul 29 – În conversațiile noastre, nu trebuie să vorbim lucruri care pot corupe mintea ascultătorilor, ci mai degrabă să vorbim despre ceea ce zidește și face cunoscut harul celor care ascultă.

Versetele 30,31 – În prima parte a capitolului, îndemnul la o umblare demnă decurge din marele adevăr că cei credincioși sunt în mod colectiv locuința Duhului Sfânt. Aici, ne este amintit că noi ca indivizi, suntem pecetluiți de Duhul. Dumnezeu ne-a însemnat ca fiind pentru El, pentru ziua rascumpărării, dându-ne Duhul. Trebuie să veghem să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt dând curs amărăciunii, supărării, mâniei, strigării, defăimării sau răutății.

Versetul 32 – În contrast cu vorbirea de rău și răutatea cărnii, trebuie să fim buni unii cu alții, miloși, iertându-ne unii pe alții, în cunoștința felului în care a lucrat Dumnezeu față de noi iertându-ne în Hristos.

7. Umblarea credinciosului ca și copil al lui Dumnezeu – Capitolul 5:1-21

Versetul 1 – În această parte a epistolei, credincioșii sunt văzuți, nu numai ca recunoscând că există un singur Dumnezeu, ci ca fiind în legătură cu El, ca și copii ai Săi. Tot pasajul ne îndeamnă să umblăm cum se cuvine unor copii. Cuvântul „deci” din primul verset leagă acest pasaj de ultimul verset din capitolul precedent. Dumnezeu a lucrat față de noi în bunătațe și în har, și acum se cuvine să ne purtăm unii față de ceilalți cum S-a purtat Dumnezeu față de noi. Suntem deci îndemnați să fim imitatori ai lui Dumnezeu „ca niște copii preaiubiți”. Nu trebuie să încercăm să-L pe Dumnezeu pentru a deveni copii, ci pentru că suntem copii. A umbla ca niște copii „preaiubiți” implică o umblare condusă de dragoste. Un slujitor poate să umble corect într-o ascultare legală, dar se cuvine ca un copil să umble într-o ascultare de dragoste. Nu suntem slujitori, ci fii. Nu putem – și nu ni se cere aceasta – să-L imităm pe Dumnezeu nici în atotputernicia nici în omnisciența Sa, ci suntem îndemnați să ne purtăm ca El din punct de vedere moral. O asemenea umblare va fi caracterizată de dragoste, lumină și înțelepciune; și în toate acestea, putem fi imitatori ai lui Dumnezeu. Apostolul, în versetele care urmează, dezvoltă această chestiune a umblării în acord cu aceste minunate trăsături morale. Vorbește mai întâi de o umblare în dragoste în contrast cu o lume dominată de poftă (v.1-7).

În al doilea rând, ne îndeamnă *să umblăm „ca niște copii ai luminii”*, în contrast cu cei care trăiesc în întuneric (v.8-14). În sfârșit, ne îndeamnă să umblăm cu grijă, „nu ca neînțelepți, ci *ca înțelepți”* (v.15-20)

Versetul 2 – De aceea mai întâi, ca și copii, suntem îndemnați să umblăm în dragoste. Imediat, Hristos este pus înaintea noastră ca marele exemplu al acestei dragoste. În El vedem devotamentul dragostei; El S-a dat pe Sine Însuși pentru alții, și acest devotament urcă până la Dumnezeu ca o jertfă de bună mireasmă. O astfel de dragoste merge dincolo de cerințele legii care cere ca un om să-și iubească aproapele ca pe sine însuși. Hristos a făcut mai mult, fiindcă S-a *dat pe Sine Însuși* lui Dumnezeu pentru noi. Această dragoste suntem chemați să o imităm, o dragoste care ne-ar face să ne sacrificăm pentru frații noștri. O asemenea dragoste, într-o mică măsură, va urca precum a fost și cu dragostea nemărginită a lui Hristos, ca un parfum de bună mireasmă, la Dumnezeu. Dragostea care a îndemnat adunarea din Filipi să răspundă la nevoile apostolului a fost pentru Dumnezeu „un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu” (Filipeni 4:16-18).

Versetul 3 – Dragostea care se jertfește pentru binele altora va exclude necurăția care satisface carnea în paguba altuia și lăcomia care caută propriul ei folos. Umblarea noastră trebuie să fie așa cum se cuvine unor sfinți. Modelul purității noastre nu este pur și simplu o umblare cum se cuvine unor sfinți. Când este vorba să arătăm dragoste, este „ca niște copii preaiubiți”; când trebuie să refuzăm pofta, este „cum se cuvine unor sfinți”.

Versetul 4 – Pe de altă parte, bucuria trecătoare pe care lumea o găsește în murdărie, vorbire nehibzuită și glume proaste sunt necuviincioase la sfinți, ci mai degrabă, este bucuria liniștită și adâncă a mulțumirii, nu râsul nebunului (Eclesiastul 7:6).

Versetul 5 – Cei care sunt caracterizați de necurăție, pofta și idolatrie nu numai că vor fi lipsiți de binecuvântările Împărăției viitoare a lui Hristos și a lui Dumnezeu, ci fiind neascultători față de Evanghelie, vor cădea sub mânia lui Dumnezeu. În contrast cu acest veac prezent rău, Împărăția lui Dumnezeu va fi un loc în care va stăpâni dragostea și de unde pofta va fi exclusă. Ceea ce va fi adevărat pentru Împărăția viitoare ar trebui să caracterizeze familia lui Dumnezeu astăzi.

Versetul 6 – Suntem avertizați să nu ne lăsăm amăgiți de cuvinte goale. Fiecare știe că oamenii cu filozofia și știința lor scuză pofta și caută să îmbrace păcatul cu un farmec poetic și romantic pentru a-i da o înfățișare atrăgătoare. Ei bine! din cauza acestor lucruri, mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării. „Fiii neascultării” sunt cei care au auzit adevărul, dar l-au respins. Iudeii din zilele apostolului Pavel erau într-un mod particular, ca și clasă, fiii neascultării, dar aceasta devine rapid adevărat despre creștinătate. Oamenii vor fi judecați pentru faptele lor rele, deși păcatul suprem este neascultarea Evangheliei.

Versetul 7 – Nu trebuie să fim împreună-făptași cu asemenea oameni. Copiii lui Dumnezeu și copiii neascultării nu pot să aibă nimic în comun.

Versetul 8-10 – În al doilea rând, odinioară eram întuneric, acum suntem lumină în Domnul. Aceasta nu înseamnă pur și simplu că eram în noapte, necunoscându-L pe Dumnezeu, ci că eram caracterizați de o fire care este întuneric, pentru că își găsea plăcerea în tot ce este contrar lui Dumnezeu. Acum luăm parte la natura divină și această natură este caracterizată de dragoste și lumină. Astfel apostolul poate să zică, nu numai că suntem lumină, ci că suntem lumină în Domnul. Trecând sub autoritatea Domnului, suntem aduși în lumina care se potrivește naturii Sale. Vom iubi ceea ce iubește El.

Fiind lumină în Domnul, trebuie să umblăm ca niște copii ai luminii, o umblare care constă în orice „bunătate și dreptate și adevăr”, pentru că acestea sunt rodul luminii. Umblând astfel, vom încerca în împrejurările noastre ce este plăcut Domnului și vom dezaproba lucrările neroditoare ale întunericului. Cineva a zis: „Un copil, observându-și tatăl, învață ce îi este plăcut și știe ce ar dori în împrejurările care apar”. În acest fel încercăm „ce este plăcut Domnului”.

Versetele 11-13 – Am fost deja avertizați să nu avem deloc comuniune cu cei care fac răul; acum suntem îndemnați să nu avem deloc comuniune cu lucrările întunericului. Ar

trebui mai degrabă să le dezaprobăm. A spune lucrurile pe care le poate face carnea în ascuns este rușinos. Lumina lui Hristos dezaprobă răul pe care îl arată. În creștinătate, lumea nu poate comite în mod public păcatele grosolane care sunt practicate în mod deschis în păgânătate. Lumina printre creștini este prea puternică. Vai! în măsura în care lumina slăbește, păcatele se afișează din nou fără reținere.

Versetul 14 – Necredinciosul este mort pentru Dumnezeu. Adevăratul credincios, dacă nu ia seama la aceste îndemnuri, poate să cadă într-o stare de somn adânc în care se aseamănă unui mort. Într-o astfel de stare, lumina lui Hristos devine importantă. Indemnul care i se potrivește este: „Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine”. S-a zis pe drept cuvânt: „Hristos Însuși este izvorul luminii, expresia sa și măsura sa pentru sufletul care este trezit”.

Versetele 15-17 – În al doilea rând, suntem îndemnați să umblăm cu înțelepciune. Aflând din primele paisprezece versete că adevărata măsură pentru o umblare dreaptă este natura lui Dumnezeu – lumină și dragoste – trebuie să profităm de această învățătură și să umblăm cu grijă, „nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți”. Într-o lume rea, creștinul va avea nevoie de înțelepciune, dar această înțelepciune este cu privire la ce este bun. De aceea, într-o altă epistolă, apostolul poate scrie: „Fiți înțelepți față de bine și simpli în ce privește răul” (Romani 16:19). Înțelepciunea noastră se va arăta prin faptul că vom prinde prilejul și vom înțelege care este voia Domnului. Zilele sunt rele și dacă diavolul ar putea lucra în felul său, nu ar fi niciodată o zi sau un prilej pentru ce este plăcut Domnului. Pentru a face binele, trebuie, ca să zicem așa, să răpim prilejul Dușmanului. Dacă înțelegem voia Domnului, vom găsi adesea că o zi rea poate fi transformată într-un prilej de a face binele. Neemia, prin rugăciune și post, a înțeles voia Domnului cu privire la poporul Său, astfel încât, când s-a ivit prilejul înaintea împăratului Artaxerxe, a profitat de el (Neemia 1:4; 2-1-5). Este posibil să avem o mare cunoaștere cu privire la ce este rău, ignorând voia Domnului și rămânând astfel „neînțelepți”.

Versetele 18-21 – Înțelepciunea dată de Dumnezeu va conduce la sobrietate în contrast cu ațâțarea firii. Lumea poate trezi o provocare trecătoare ducând la excese ale răului, dar creștinul are un izvor de bucurie în el, Duhul Sfânt. Având Duhul, suntem îndemnați să fim umpluți de El. Dacă Duhul nu ar fi întristat și ar putea controla gândurile și simțămintele noastre, am constitui un grup de persoane în întregime despărțite de lume și de provocările ei, care s-ar bucura împreună de o viață complet necunoscută lumii și în care ea nu poate găsi nici o plăcere. Această viață își găsește expresia în lauda care țâșnește din inimile care se bucură în Domnul. Este o viață care discernе dragostea și bunătatea lui Dumnezeu în „toate” oricât de grele ar fi împrejurările. De aceea ea aduce întotdeauna laudă lui Dumnezeu Tatăl pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos. În aceasta, ca în orice alt lucru pentru creștin, Hristos este modelul nostru desăvârșit, deoarece când a fost respins de Israel, în ciuda tuturor lucrărilor Lui puternice, „în timpul acela”, Isus a răspuns și a zis: „Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului” (Matei 11:25).

Mai mult, dacă umpluți de Duhul, am fi pecetluiți de acest duh de smerenie și de blândețe care ne-ar face să ne supunem unii altora în teamă de Hristos, în contrast cu înfumurarea cărnii care se afirmă și își arogă libertatea de a lucra fără a ține seama de conștiința altora.

Astfel credincioșii umpluți de Duhul vor fi caracterizați mai întâi de un duh de laudă față de Domnul; apoi de supunere cu mulțumire la tot ce îngăduie Tatăl; în sfârșit de supunere reciprocă în teama de Hristos.

8. Umblarea credinciosului în raport cu relațiile naturale – Capitolul 5:22 – 6:9

Această parte a epistolei tratează purtarea care se potrivește creștinilor în raport cu relațiile pământești. Apostolul vorbește în primul rând de cea mai intimă dintre relații, soții și soți (v.22-23), apoi de copii și părinți (6:1-4) și în sfârșit de slujitori și stăpâni (6:5-9).

Ca indivizi, îl recunoaștem pe Hristos ca Domn și responsabilitățile legate de fiecare dintre aceste relații trebuie să fie asigurate în teama de Domnul. Soția trebuie să fie

supusă soțului „ca Domnului” (v.22); copiii trebuie să își asculte părinții „în Domnul” (6:1); tații trebuie să își crească „sub mustura Domnului” copiii (6:4); slujitorii trebuie să slujească „cu bunăvoință ca Domnului” (6:7); și stăpânii trebuie să își aducă aminte că au un Stăpân în ceruri.

8.1. Soții și soți

Versetele 22-25 – Soțiile creștine sunt îndemnate să se supună în toate soțului lor, și soții creștini sunt îndemnați să își iubească soțiile. Îndemnurile speciale au întotdeauna în vedere calitatea particulară care este posibil să-i lipsească celui căruia li se adresează. Soția este pornită să îi lipsească supunerea și i se amintește, prin urmare, că soțul este capul soției, și că slujba ei este să fie supusă. Bărbatul este mai grabnic decât femeia în a-i lipsi dragostea, de aceea soții sunt îndemnați să își iubească soția. Pentru a da greutate supunerii cerute soției și dragostei cerute soțului, apostolul se simte îndemnat să vorbească de Hristos și Adunare, și aflăm marele adevăr că relațiile pământești au fost formate pe modelul relațiilor cerești. Când Dumnezeu a rânduit la început relația de soț și soție, aceasta a fost pe modelul a ceea ce nu există încă decât în hotărârile Sale: Hristos și Adunarea. De aceea, pe de o parte, relația lui Adam și Eva unul față de celălalt, ca soț și soție, devine în Scriptură prima imagine a lui Hristos și a Adunării; și pe de altă parte a ilustra adevărata atitudine a soților și soțiilor unul față de celălalt. Soția trebuie să fie supusă soțului ei, ca și cap, cum și Hristos este Capul Adunării, și Mântuitorul acestor trupuri muritoare. La fel, dacă soțul este îndemnat să își iubească soția, este după modelul lui Hristos și al Adunării, pentru că trebuie să o iubească „după cum și Hristos a iubit Adunarea”.

Putem gândi că nivelul propus este foarte înalt și că aceste îndemnuri cerând soției să fie supusă soțului în toate, și soțului să își iubească soția după cum Hristos a iubit Adunarea, sunt prea grele. Dar care soție ar obiecta să fie supusă unui soț care ar iubi-o după cum Hristos a iubit Adunarea, și ce soț ar obosi să iubească o soție care ar fi întotdeauna supusă după cum Adunarea ar trebui să fie lui Hristos?

Inima apostolului este atât de umplută de Hristos și de Adunarea încât prinde prilejul acestor îndemnuri practice pentru a prezenta într-un chip foarte grăitor relațiile eterne ale lui Hristos și ale Adunării Sale, și se cuvine să le luăm în considerare. El ne amintește ca „Hristos este Cap al Adunării”; că „Hristos a iubit Adunarea”, și că El o hrănește și o îngrijește cu drag. Ea are în El Capul pentru a o conduce, inima pentru a o îngriji cu drag și mâna pentru a răspunde la toate nevoile ei. În mijlocul tuturor greutăților pe care le putem întâlni, ajutorul nostru sigur este să privim la Hristos, Capul nostru, pentru a obține înțelepciune și îndrumare. În toate durerile noastre, și în toate slăbiciunile dragostei omenești, ne putem bizui pe purtarea Lui de grijă și de ajutorul Său.

Pe de altă parte, dragostea lui Hristos este pusă înaintea noastră în chip întreit. Este ceea ce dragostea Lui a făcut în trecut, ceea ce face în prezent și ce va mai face în viitor. În trecut, Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Nu numai că a renunțat la o coroană împărătească, la gloria împărăției și la plăcerile Lui pământești pentru a urma o cale de smerenie și de dureri, ci la sfârșit, S-a dat pe Sine Însuși. Nu putea să dea mai mult. Nu numai că a murit pentru noi în trecut; El trăiește pentru noi în prezent. Astăzi, El sfințește și curăță Adunarea prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Se ocupă în fiecare zi de noi, despărțindu-ne de această lume rea și curățându-ne în mod practic de carne. Această lucrare binecuvântată este făcută prin aplicarea Cuvântului gândurilor, cuvintelor și căilor noastre.

Să ne amintim că nu a făcut mai întâi Adunarea demnă de a fi iubită, pentru a iubi apoi și a Se da pentru ea. A iubit-o așa cum era, și apoi, S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, și acum lucrează pentru a o face potrivită pentru El Însuși. Într-un mod foarte precis, Dumnezeu a lucrat după același principiu cu privire la Israel. Domnul a putut să zică acestui popor: „Am trecut pe lângă tine și te-am văzut tăvălindu-te în sângele tău...erași goală și neînvelită. Și am trecut pe lângă tine și te-am văzut și, iată, timpul tău era timpul

dragostei. Și mi-am întins poalele peste tine și ți-am acoperit goliciunea...și am intrat în legământ cu tine...Și te-am gătit cu podoabe și ți-am pus brățări la mâini și un lăntșor la gât...și o cunună frumoasă pe cap...și te-am făcut foarte, foarte frumoasă...Și ți s-a dus faima printre națiuni pentru frumusețea ta, pentru că ea era desăvârșită prin podoabele Mele pe care le-am pus pe tine” (Ezechiel 16:6-14). Timpul nevoii lui Israel era pentru Dumnezeu timpul dragostei. Astfel Hristos a iubit Adunarea în toată profunzimea nevoii ei și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea; apoi, după ce a dobândit-o, o curățește și o face potrivită pentru El. Nu suntem satisfăcuți dacă obiectul dragostei noastre nu este după asemănarea noastră și Hristos nu va fi niciodată satisfăcut înainte ca Adunarea să Îi fie potrivită în mod desăvârșit.

Versetul 27 – În curând, în dragostea Lui, Își va prezenta Lui Însuși Adunarea „neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur”. Sfințirea prezentă din versetul 26 este legată de prezentarea în glorie din versetul 27; adică, starea în care vom fi prezentați lui Hristos în glorie, „sfinți și fără cusur”, este măsura sfințeniei noastre actuale. Atât timp cât suntem aici jos, nu vom atinge măsura gloriei, dar nu există o altă măsură. Pe de altă parte, această poziție glorioasă nu este numai măsura sfințirii noastre, ci, cum este prezentată în desăvârșire în Hristos, este puterea sfințirii noastre.

„Cuvântul”, descoperindu-ne ce suntem și ocupându-ne cu Hristos în glorie, este puterea purificatoare. Cuvântul și efectul care sfințește al lui Hristos în glorie sunt legate de Domnul în rugăciunea Sa: „Sfințește-i prin Cuvântul Tău; Cuvântul Tău este adevărul”, și adaugă: „Și Eu, Mă sfințesc Eu Însuși pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr”. Domnul S-a pus deoparte pentru glorie, ca obiect pentru ai Săi pe pământ și, fiind ocupați cu El, suntem transformați în același chip, din glorie în glorie.

Vai! creștinătatea a falimentat în totalitate, neumblând în lumina acestor mari adevăruri cu privire la Hristos și Adunare. În practică, ea a încetat să-I dea lui Hristos locul Său ca și Cap și, prin urmare, a pierdut supunerea care Îi era datorată. De aceea nu este cazul să ne mirăm de părăsirea acestor relații vitale, formate după modelul lui Hristos și al Adunării; părăsire care a condus, din partea soției, la un refuz generalizat al supunerii față de soț și, din partea soțului, la infidelitate și o lipsă de dragoste pentru soție. Ruina creștinătății, împrăștierea credincioșilor care a divizat creștinătatea într-o multitudine de secte, pot să fie în întregime legate de două rele: creștinii mărturisitori au abandonat locul de supunere față de Hristos care se cuvine Adunării, și au uzurpat locul de autoritate aparținând Capului.

Începuturile acestor rele s-au găsit în adunarea din Corint. Acolo, creștinii au rânduit conducători în locul lui Hristos și s-au grupat apoi în partide supuse conducătorilor pe care și-i aleseseră. Răul, care a început în Corint s-a dezvoltat din plin în creștinătate unde clericalismul a pus practic deoparte domnia lui Hristos, și unde independența a înlocuit supunerea față de Hristos.

Versetele 28,29 – După ce a prezentat, în chip atât de binecuvântat, adevărul despre Hristos și Adunare, apostolul reia îndemnul practice. Soții trebuie să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri, pentru că ei sunt atât de veritabil *unul* încât soțul își poate considera soția ca fiind el însuși. Astfel, soțul își va găsi bucuria în a-și hrăni soția, răspunzând la toate nevoile ei, și în a o îngriji cu drag ca pe un obiect de mare preț. Din nou apostolul Îl prezintă pe Hristos și grija Lui pentru Adunare ca modelul desăvârșit al grijii soțului pentru soție. Hristos nu numai că a murit pentru noi în trecut, și Se ocupă de noi în prezent în vederea eternității, ci în timpul călătoriei noastre, veghează asupra noastră și îngrijește de noi, tratându-ne ca pe Sine Însuși. Pentru că „suntem mădulare ale trupului Său, - din carnea Sa și din oasele Sale”. El putea să Îi zică lui Saul din Tars, în zilele când acesta sufla amenințare și ucidere împotriva sfinților: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” (Fapte 9:1,4). S-a zis pe bună dreptate: „Carnea unui om este el însuși, și Hristos îngrijește de Sine Însuși îngrijind de Adunare”. Și încă: „Hristos nu dă greș niciodată și nu poate fi nici o nevoie în Adunarea lui Hristos, care să nu găsească răspuns în inima lui Hristos”.

Versetele 31,31 – Soțul care își iubește soția, se iubește pe sine însuși și este chemat să uite alte relații pentru a fi unit cu soția lui. Apostolul citează Geneza, dar stabilește în mod expres că este o mare taină care are în vedere pe Hristos și Adunarea. Hristos, ca Om, a părăsit toate relațiile cu Israel după carne pentru a câștiga Adunarea Sa.

Versetul 33 – Cu toate acestea, zice apostolul, căutând tot să pătrundă aceste adevăruri eterne ale marelui taine a lui Hristos și a Adunării, fiecare soț, în mod particular, să își iubească soția ca pe sine însuși, și soția să se teamă de soț cum se cuvine.

8.2. Capitolul 6 – Copii și părinții

Versetele 1-3 – S-a remarcat că îndemnul, în Epistola către Efeseni, încep întotdeauna cu cei cărora li se cere supunere. Îndemnul special este precedat de un îndemn de ordin general de a se supune unii altora.(5:21).

Îndemnul la supunere sunt adresate îndeosebi soțiilor, copiilor și slujitorilor, soțiile fiind îndemnate înaintea soților, copiii înaintea părinților și slujitorii înaintea stăpânilor. Această ordine pare să acorde o mare importanță principiului supunerii. Cineva a zis: „Principiul supunerii și al ascultării poartă în el vindecarea omenirii”. Păcatul este neascultare, și a intrat în lume prin neascultare. De atunci, esența păcatului a fost că omul își face voia lui și refuză să fie supus lui Dumnezeu. O soție nesupusă va aduce mizerie într-un cămin; un copil nesupus va fi un copil nefericit; și o lume nesupusă lui Dumnezeu nu poate fi decât o lume nefericită și mizerabilă. Numai când lumea va fi adusă la supunere față de Dumnezeu, sub domnia lui Hristos, suferințele ei vor fi vindecate. Creștinismul învață această supunere, și căminul creștin ar trebui să anticipeze ceva din fericirea unei lumi supuse sub sceptrul lui Hristos. Ascultarea copilului trebuie cu toate acestea să fie „în Domnul”. Aceasta presupune un cămin condus de teama față de Domnul și, prin urmare, după Domnul. Citarea din Vechiul Testament, care leagă promisiunea binecuvântării de ascultarea de părinți arată cât de mult prețuia Dumnezeu ascultarea sub lege. Deși, în creștinism, binecuvântarea este de ordin ceresc, în căile de conducere ale lui Dumnezeu rămâne totuși adevărat principiul că faptul de a-ți cinsti părinții aduce binecuvântarea.

Versetul 4 – Părinții nu trebuie să își educe copiii pe principiul legii care ar putea să îi determine să spună copilului: „Dacă nu ești cuminte, Dumnezeu te va pedepsi”; nu trebuie nici să-i crească după principiile lumii care nu țin deloc cont de Dumnezeu. Dacă îi educăm pur și simplu cu motive lumești, pentru a-i pregăti pentru o viață în lume, nu trebuie să fim surprinși că se abat către lume. Pe de altă parte, părinții trebuie să vegheze să nu îi irite nici să nu-și provoace copiii, și să nu distrugă astfel, pierzându-le afecțiunea, buna influență pe care trebuie să o aibă asupra lor. Dragostea lor nu va fi păstrată și copiii nu vor fi păziți de lume decât dacă sunt crescuți, în disciplina și sub mustrarea Domnului. Ei trebuie să fie crescuți ca pentru Domnul, și cum ar face-o Domnul.

8.3. Slujitori și stăpâni

Versetele 5-9 – Pentru ca slujitorul creștin să asculte de un stăpân pământesc, va trebui o inimă care să fie sinceră față de Hristos. Numai ca slujitor al lui Hristos, încercând din inimă să facă voia lui Dumnezeu, va putea să-și slujească stăpânul pământesc „cu bunăvoință”. Ce este făcut cu bunăvoință pentru Domnul va avea răsplata sa.

Stăpânii creștini trebuie să fie conduși de aceleași principii ca slujitorii creștini.

În felul lui de a se purta față de slujitorii lui, stăpânul trebuie să-și aducă aminte că el însuși are un Stăpân în ceruri. El trebuie să își trateze slujitorii în același fel în care așteaptă ca slujitorii să îl slujească. Mai mult, trebuie să renunțe la amenințări, nefolosindu-se de poziția sa de autoritate pentru a profita de ea.

9. Lupta – Capitolul 6:10-20

Epistola către Efeseni se termină cu un pasaj frapant care prezintă lupta creștină. Această luptă nu este instrucția sufletului prin care putem trece căutând să înțelegem adevărul. Ea presupune să cunoaștem și să apreciem minunatele adevăruri ale epistolei, și lupta se naște din efortul folosit pentru a păzi și a menține aceste adevăruri în fața tuturor puterilor împotrivoare.

În cursul epistolei, apostolul a pus înaintea noastră chemarea cerească, moștenirea gloriei și viața practică decurgând din aceste mari adevăruri. Dar când suntem hotărâți să intrăm în binecuvântările noastre cerești și să umblăm în acord cu ele, descoperim imediat că toată puterea lui Satan este folosită împotriva noastră. În ura lui împotriva lui Hristos, diavolul încearcă să ne ascundă adevărul sau, dacă nu reușește, caută să aducă dezonoare asupra Numelui lui Hristos și să discrediteze adevărul producând o slăbiciune morală la cei care țin cu tărie acest adevăr. Cu cât cunoașterea de către noi a adevărului este mai mare, cu atât mai mult va fi dezonorat Hristos dacă slăbim lăsând să lucreze carnea. Trebuie să fim gata să înfruntăm lupta, și cu cât vom avea mai mult adevăr, cu atât lupta va fi mai grea.

În vederea acestei lupte, trei lucruri sunt puse înaintea noastră: în primul rând, izvorul puterii noastre; apoi, caracterul dușmanului împotriva căruia ne luptăm; apoi, armura care ne este dată ca să ne putem împotrivi atacurilor Dușmanului.

9.1. Tăria Domnului

Versetul 10 – Apostolul îndreaptă mai întâi gândurile noastre către tăria care este pentru noi, înainte de a descrie tăria care este împotriva noastră. Pentru a înfrunta această luptă, trebuie să ne amintim întotdeauna că toată puterea noastră este în Domnul, de aceea Pavel zice: „Fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui”. Adesea ne este greu să înțelegem că nu avem nici o putere în noi înșine. Din fire, ne-ar plăcea să fim puternici în număr, puternici în daruri sau puternici în tăria unui conducător energic, dar singura noastră adevărată putere este „în Domnul și în tăria puterii Lui”.

Rugăciunea din primul capitol pune înaintea noastră mărimea tăriei lui Dumnezeu. Hristos a fost înviat dintre morți și așezat la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (1:21). Ei bine! zice apostolul, acolo este „minunata mărime a tăriei Sale față de noi care credem”. Tăria care este împotriva noastră este infinit mai mare decât propria noastră tărie, dar tăria care este pentru noi este o tărie superioară – ea depășește toată tăria care ni se împotrivește. Pe de altă parte, Cel care are tăria supremă este Cel care are „bogățiile de nepătruns” și care ne iubește cu o dragoste care „întrece cunoștința” (3:8,19).

Odinioară, Ghedeon a fost pregătit pentru luptă mai întâi prin aceste cuvinte: „Domnul este cu tine”; apoi, el a primit porunca: „Mergi cu această putere a ta”. Familia lui Ghedeon putea fi cea mai săracă din Manase și el însuși cel mai mic în casa tatălui său; dar ce conta sărăcia lui Ghedeon sau slăbiciunea lui dacă Domnul, care este bogat și puternic, era pentru el și cu el (Judecători 6:12-15)? La fel, mai târziu, Ionatan și tânărul care-i purta armele au putut înfrunta o mare armată prin tăria Domnului, căci, zice Ionatan, „pe Domnul nimic nu-L împiedică să salveze prin mulți sau prin puțini” (1 Samuel 14:6). La fel, în zilele noastre, cu lipsurile în spatele nostru, slăbiciunea printre noi și stricăciunea peste tot în jurul nostru, avem nevoie să înțelegem iarăși gloria Domnului, dragostea Domnului și să înaintăm în „tăria puterii Lui”, cu Domnul înaintea noastră.

În afară de Hristos, nu avem nici o tărie. Domnul poate să zică: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”, dar apostolul declară: „Am putere pentru toate, în El, care mă întărește” (Filipeni 4:13). Deci numai când sufletele noastre rămân în comuniune secretă cu Hristos, putem să ne slujim de tăria care este în El. De aceea, toată tăria lui Satan va încerca să ne abată sufletele de la Hristos și va căuta să ne împiedice să ne hrănim cu El și să umblăm în comuniune cu El. Va încerca poate să ne lipsească de comuniunea cu Hristos

prin grijile și îndatoririle vieții de toate zilele, sau prin boală și slăbiciunea trupului. El poate încerca să se slujească de greutățile căii, de certurile între copiii lui Dumnezeu sau de insultele meschine pe care le avem de îndurat, pentru a ne deprima în duhul nostru sau a ne tulbura în sufletul nostru. Dar dacă, în loc de a lăsa toate aceste lucruri să se așeze între sufletul nostru și Domnul, facem din ele prilejuri pentru a ne apropia de El, vom afla ce înseamnă să fim puternici în Domnul, înțelegând propria noastră slăbiciune; și vom descoperi mângâierea acestor cuvinte: „Aruncă asupra Domnului povara ta și El te va susține” (Psalm 55:22).

9.2. Tăria Dușmanului

Versetele 11,12 – Suntem mai întâi îndemnați să ne amintim că nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui. Diavolul poate negreșit să se folosească de bărbați și de femei pentru a se împotrivi creștinului și a tăgădui adevărul, dar noi trebuie să privim dincolo de unelte și să îl deosebim pe cel care se folosește. O femeie, în carne și sânge, i s-a opus lui Pavel în Filipi, dar Pavel a deosebit duhul cel rău care anima femeia și, în tăria Numelui lui Isus Hristos, a intrat în luptă cu puterea spirituală răutății, poruncind duhului celui rău să iasă din ea. (Fapte 16:16-18).

Un adevărat ucenic, în carne și sânge, s-a opus Domnului: Petru a zis, înaintea suferințelor Domnului: „Dumnezeu să Se îndure de Tine, Doamne!”, dar Domnul, cunoscând puterea lui Satan din spatele uneltei, a putut să zică: „Pleacă înapoia Mea, Satan!” (Matei 16:22,23).

Lupta este deci împotriva lui Satan și a oștirilor lui, oricare ar fi unealta folosită. Stăpânirile și autoritățile sunt ființe spirituale, într-o poziție de conducere, cu puterea de a-și face voia. Aceste ființe pot fi bune sau rele; aici acestea sunt ființe rele și răutatea lor ar părea să se exercite într-o dublă direcție. Cu privire la lume, ele sunt stăpânitorii lumii întunericului; cu privire la creștini, sunt puterile „spirituale ale răutății în cele cerești”. Lumea este în întuneric, în necunoștință de Dumnezeu, și aceste ființe spirituale domină și conduce întunericul păgânismului, filozofiei și științei pe nedrept numită astfel și necredința, ca și superstițiile, stricăciunile și curentul actual al creștinătății. Creștinul este introdus în lumină și este binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești. Creștinul întâlnește deci o împotrivire cu caracter religios; ea este fapta ființelor spirituale care încearcă să îl jefuiască de adevărul chemării lui cerești, să îl amăgească pe o cale care este o tăgăduire a adevărului sau printr-o purtare care nu este în acord cu el.

Mai suntem instruiți cu privire la caracterul acestei împotriviri. Ea nu este pur și simplu persecuția sau o tăgăduire directă a adevărului; este împotrivirea mult mai subtilă și periculoasă, descrisă ca „uneltirile diavolului”. O uneltire este ceva care pare frumos și nevinovat și care totuși abate sufletul de pe calea ascultării. Cât de adesea, în aceste zile de confuzie, diavolul caută să îi ducă pe cei care au adevărul pe o cale amăgitoare care, la început, se abate atât de puțin de adevărata cale că oricine ar obiecta ar părea prea pretențios. Este o întrebare simplă pe care ne-o putem pune fiecare, prin care orice uneltire poate fi detectată: „Dacă urmez această cale, unde mă va duce ea?”

Când diavolul I-a sugerat Domnului să transforme pietrele în pâine pentru a-și potoli foamea, acesta părea un lucru nevinovat; cu toate acestea era o uneltire care L-ar fi condus în afara căii de ascultare a lui Dumnezeu, și o tăgăduire a Cuvântului care zicea: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”.

Pentru a-i întoarce pe credincioșii din Galatia de la adevărul Evangheliei, diavolul s-a folosit de lege ca uneltire pentru a-i prinde în cursa înfumurării legii. Pentru a-i întoarce pe sfinții din Corint de la adevărul adunării, diavolul a folosit lumea ca uneltire pentru a-i aduce la o îngăduință carnală față de sine.

Pentru a-i întoarce pe sfinții din Colose de la adevărul tainei, diavolul a recurs la uneltirile „discursurilor speciale”, ale „filozofiei” și ale superstiției, pentru a-i prinde în cursa exaltării religioase. Sunt aceleași uneltiri cărora trebuie și noi să le facem față.

9.3. Armura lui Dumnezeu

Versetul 13 – În această luptă, o armură omenească nu ar folosi la nimic. Nu ne putem împotrivi diavolului decât cu „armura lui Dumnezeu”. Resursele omenești, precum capacitățile naturale și tăria caracterului natural nu vor fi de nici un folos în această luptă. Încrederea într-o asemenea armură poate să ne conducă la a da o luptă împotriva Dușmanului, dar numai pentru a suferi o înfrângere. Apostolul Petru a făcut această experiență când, încrezător în tăria lui, a intrat în luptă, numai pentru a cădea înaintea unei slujitoare. Cu siguranță, Dumnezeu poate folosi în slujba Sa capacitățile și știința omenească; aici, cu toate acestea, nu este vorba de ce folosește Dumnezeu în slujirea Sa, ci mai degrabă de ce ne-a dat Dumnezeu ca arme în lupta împotriva uneltirilor Dușmanului. Dușmanul pe care trebuie să-l întâlnim nu este carnea și sângele, și armele războiului nostru nu sunt carnale (2 Corinteni 10:4).

Mai mult, în această luptă avem nevoie de „toată armura lui Dumnezeu”. Dacă lipsește o piesă, Satan va ști imediat să detecteze absența ei și să ne atace în locul vulnerabil.

În sfârșit, armura trebuie să fie îmbrăcată. Pentru că suntem creștini nu am îmbrăcat neapărat în mod automat armura. Armura este pregătită pentru creștin, dar lui îi revine să o îmbrace. Nu ajunge să privească armura, să o admire sau să fie capabil să o descrie; trebuie să îmbrace „toată armura lui Dumnezeu”.

Aflăm apoi că armura este necesară în vederea zilei celei rele. Într-un înțeles general, toată perioada absenței lui Hristos este o zi rea pentru credincios. Există, cu toate acestea, prilejuri când Dușmanul lansează atacuri speciale împotriva copiilor lui Dumnezeu, căutând să-i jefuiască de adevărurile particulare. Asemenea atacuri constituie, pentru copiii lui Dumnezeu, o zi rea. Pentru a ne împotrivi avem nevoie de toată armura lui Dumnezeu. Este prea târziu să îmbraci armura când ești angajat în luptă.

Avem nevoie de armură pentru a ne împotrivi și pentru a sta în picioare. După ce ne-am împotrivit ofensivei Dușmanului într-un anumit atac, vom mai avea nevoie de armură pentru a rezista stării de apărare. După ce vom fi învins toate, vom avea nevoie în continuare de armură pentru a sta în picioare. Adesea când am reperțat o victorie deosebită suntem cel mai mult în pericol, pentru că este mai ușor să câștigi o poziție decât să o păstrezi. O dată ce armura a fost îmbrăcată, ea nu poate fi scoasă în deplină siguranță atât timp cât puterea spirituală a răutății este în locurile cerești iar noi suntem pe scena pe care Satan își desfășoară uneltirile.

Dacă numărăm rugăciunea ca făcând parte din armură, avem șapte piese distincte ale armurii.

9.3.1. Versetul 14 – Centura adevărului

Trebuie să stăm în picioare având mijlocul încins cu adevărul. În mod spiritual, aceasta vorbește de gândurile și simțămintele menținute sub controlul adevărului. Aplicând adevărul la noi înșine, și judecând astfel prin el toate gândurile și toate mișcările inimii, ar trebui nu numai să fim eliberați de aspirațiile interne ale cărnii, ci ar trebui să ne avem simțămintele formate după adevăr și să avem astfel un duh de umilință, simțămintele noastre fiind fixate asupra lucrurilor care sunt sus.

Prima piesă a armurii întărește deci omul interior și reglează gândurile și simțămintele noastre, mai degrabă decât purtarea noastră, cuvintele și căile noastre. Adesea facem mari eforturi pentru salvarea unui comportament exterior corect a unora față de ceilalți, în timp ce, în același timp, nu acordăm atenție gândurilor și simțămintelor noastre. Dacă vrem să ne împotrivim uneltirilor Dușmanului, trebuie să începem prin a fi dreți în interior. Predicatorul ne avertizează cu privire la ce spunem cu buzele noastre, cu privire la

ce privesc ochii noștri și cu privire la cărarea pe care o apucă picioarele noastre, dar în primul rând, el zice: „Păzește-ți inima mai mult decât ce se păzește” (Proverbe 4:23-27).

Iacov ne previne că „dacă aveți gelozie amară și duh de partidă în inimile voastre, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului!” (Iacov 3:14). Certurile între frați încep în inimă și au rădăcina într-o „gelozie amară”. Când adevărul păstrează controlul simțămintelor, certurile, gelozia amară și alte triste manifestări ale cărnii vor fi judecate și dacă sunt judecate, vom fi în stare, în ziua cea rea, să ne împotrivim uneltirilor diavolului.

Vai! prea adesea ziua cea rea ne surprinde fără să fim pregătiți. Am neglijat să îmbrăcăm centura, așa că dacă intervine o provocare neașteptată, ne purtăm potrivit cărnii, și când suntem insultați, insultăm; în loc să suferim cu răbdare, amenințăm. Să veghem să ne punem centura și să umblăm astfel în mod obișnuit cu gândurile și simțămintele controlate de adevăr.

9.3.2. Platoșa dreptății

Cu a doua piesă a armurii, trecem la purtarea noastră practică. Dreptatea practică este exprimată în creștin printr-o umblare în acord cu poziția și relațiile în care este pus. Nu ne putem împotrivi Dușmanului cu o conștiință care ne acuză de un rău nejust în căile și întovăririle noastre. Nu putem să stăm în picioare pentru adevăr dacă îl tăgăduim în practică. Îmbrăcând platoșa, și umblând astfel în dreptatea practică, nu ne temem când suntem chemați să-l întâlnim pe Dușman în ziua cea rea.

9.3.3. Versetul 15 – Picioarele încălțate

Dreptatea practică conduce la o umblare în pace. Evanghelia păcii pe care am primit-o ne pregătește să umblăm în pace în mijlocul neliniștii lumii. Când inima noastră este condusă de adevăr iar căile noastre sunt în mod practic în acord cu adevărul, umblăm în această lume cu pacea în suflet și putem înfrunta ziua cea rea într-un duh de pace și de seninătate. Nu vom fi indiferenți la agitația acestei lumi, dar nu vom fi afectați nici umpluți de anxietate de evenimente. Vorbind despre oameni firești, Scriptura zice: „n-au cunoscut calea păcii” (Romani 3:17), dar cei care au picioarele încălțate sunt caracterizați de pace, chiar în mijlocul luptei.

9.3.4. Versetul 16 – Scutul credinței

Pe cât de necesare sunt centura adevărului pentru a controla gândurile și simțămintele noastre, platoșa pentru a ne menține purtarea în dreptatea practică și încălțăminte pentru a ne face să umblăm în pace în mijlocul acestei lumi, mai trebuie un lucru pentru luptă: avem nevoie, „peste toate”, de scutul credinței pentru a ne proteja de săgețile arzătoare ale celui rău. Aici credința nu este primirea mărturiei lui Dumnezeu cu privire la Hristos, prin care suntem mântuiți, ci credința și încrederea zilnică în Dumnezeu, care ne dau siguranța că Dumnezeu este pentru noi. Sub povara diferitelor încercări care ne copleșesc, fie că sunt împrejurări, boala, doliul sau numeroaselor greutăți care apar în mod constant în poporul lui Dumnezeu, vom fi poate ținta Dușmanului care va încerca să ne întunece sufletul prin sugestia îngrozitoare că, la urma urmelor, Dumnezeu este indiferent și că nu este pentru noi.

În acea noapte întunecată în care ucenicii au trebuit să înfrunte furtuna pe lacul ale cărui valuri loveau în corabie Isus era cu ei, deși, dormind ca și cum era indiferent la pericolul care îi amenința. Era o încercare pentru credința lor. Vai! neluând scutul credinței, o săgeată arzătoare le-a străpuns armura și le-a venit gândul îngrozitor că de fapt, Domnului nu-I păsa de ei, pentru că L-au trezit și I-au zis: „Nu-Ți pasă că pierim?” (Marcu 4:37,38). O săgeată arzătoare nu este o dorință bruscă de a satisface o poftă venind de la carnea din

noi; este mai degrabă o sugestie diabolică, venită dinafară, provocând îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu. Satan i-a aruncat o săgeată arzătoare lui Iov când, în cumplita lui încercare, soția lui i-a sugerat: „Blesteamă pe Dumnezeu și mori!”. Iov a stins această săgeată arzătoare prin scutul credinței pentru că zice: „Am primit de la Dumnezeu binele și să nu primim răul?” (Iov 2:9,10). Diavolul se folosește încă de împrejurările vieții care ne pun la încercare, pentru a încerca să zguduie încrederea noastră în Dumnezeu și să ne îndepărteze de El. Credința folosește aceleași împrejurări pentru a se apropia de Dumnezeu, și astfel ea triumfă asupra diavolului. Satan poate să mai încerce să toarne vreun gând ticălos în mintea noastră, vreo sugestie necredincioasă a cărei otravă pătrunde în suflet și întunecă mintea. Asemenea gânduri nu sunt respinse prin raționamente omenești sau sprijinindu-ne de „sentimente” sau „experiențe”, ci prin simpla credință în Dumnezeu și Cuvântul Lui.

9.3.5. Versetul 17 – Coiful mântuirii

Cu coiful, credinciosul va putea să ridice cu îndrăzneală capul în prezența Dușmanului. Împotrivindu-se prin credință săgeților arzătoare ale celui rău, descoperim, în împrejurările noastre dificile, că Dumnezeu este pentru noi și că ne eliberează nu numai de încercări, ci, ca pe ucenici în furtună, în încercări. Suntem atunci chiar în stare să înaintăm cu curaj și energie, în conștiința că, oricât de slabi suntem în noi înșine, Dumnezeu este Dumnezeul mântuirii noastre și Hristos ne poate mântui pe deplin (Evrei 7:25).

9.3.6. Sabia Duhului

Se spune în mod clar că această piesă de armură este Cuvântul lui Dumnezeu și, cu toate acestea, nu este doar Cuvântul, ci Cuvântul folosit în tăria Duhului. Aceasta este arma ofensivă prin excelență. Dacă nu am îmbrăcat armura care ne controlează gândurile interioare, umblarea noastră exterioară, și care ne statornicește în încercarea în Dumnezeu, nu vom fi într-o stare bună pentru a mânui sabia Duhului. Când Cuvântul lui Dumnezeu este folosit în tăria Duhului împotriva Dușmanului, este irezistibil. Când Domnul a fost ispitit prin uneltirile diavolului, i s-a împotrivit de fiecare dată prin Cuvântul lui Dumnezeu folosit în tăria Duhului. „Este scris” l-a demascat și l-a învins pe diavol. Cuvântul lui Dumnezeu rămânând în noi este puterea noastră, pentru că apostolul Ioan poate să spună tinerilor: „Sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și l-ați învins pe cel rău” (1 Ioan 2:14).

Cineva a zis: „Treaba noastră este să ne purtăm după Cuvânt, orice s-ar putea întâmpla; rezultatul va arăta că înțelepciunea lui Dumnezeu a fost în aceasta”. Cel care se folosește de Cuvânt poate fi slab și să aibă doar puțină inteligență naturală, dar va simți cum Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și că prin El, orice uneltire a Dușmanului este dejucată.

9.3.7. Versetele 18-20 – Rugăciunea

După ce a decis armura și ne-a poruncit să o îmbrăcăm, apostolul termină prin îndemnul de a se ruga. Armura, cât de desăvârșită ar fi ea, nu ne este dată ca să ne facă independenți de Dumnezeu. Ea nu poate fi folosită cinstit decât în spiritul de dependență față de Cel care a furnizat-o.

Domnul îi îndeamnă pe ai Săi „să se roage neîncetat și să nu obosească” (Luca 18:1); și Pavel vrea ca „bărbații să se roage în orice loc” (1 Timotei 2:8). Aici suntem îndemnați să ne rugăm „în orice timp”. Rugăciunea este atitudinea constantă de dependență față de Dumnezeu. În toate împrejurările, în orice loc și în orice timp, trebuie să ne rugăm. Dar rugăciunea poate deveni o simplă repetare inutilă; de aceea este legată de cereri, care sunt strigătul stăruitor al sufletului conștient de nevoia lui. Ea trebuie, pe de altă parte, să

fie sub conducerea Duhului și să fie însoțită de credința care așteaptă răspunsul lui Dumnezeu. Când Petru era în închisoare, „adunarea făcea rugăciuni stăruitoare la Dumnezeu pentru el” (Fapte 12:5), dar în mod vădit îi lipsea oarecum „vegherea”, deoarece atunci când Dumnezeu a răspuns la rugăciunile lor, le-a venit greu să creadă că Petru era liber. Mai mult, rugăciunea în Duhul va cuprinde „toți sfinții”; și totuși ea va coborî la nevoile unui singur slujitor. De aceea apostolul îi îndeamnă pe sfinții din Efes nu numai să se roage pentru „toți sfinții”, ci și pentru el.

De-a lungul veacurilor, sfinții au avut nevoie de armura lui Dumnezeu, dar în aceste zile din urmă, în timp ce „întunericul acestei lumi” se îngroașă, „uneltirile diavolului” se înmulțesc și creștinătatea se întoarce la păgânism și la filozofie, cât important este să luăm toată armura lui Dumnezeu pentru a ne putea împotrivi în ziua cea rea și, după ce vom fi învins toate, să stăm în picioare.

Să stăm deci în picioare:

Încingându-ne mijlocul cu adevărul și fiind astfel păstrați în interior drepti în gândurile și simțămintele noastre;

Îmbrăcând platoșa dreptății, pentru a fi consecvenți în toată viața noastră practică;

Încălțându-ne picioarele cu pregătirea Evangheliei păcii, pentru a umbla în pace în mijlocul unei lumi de neînțelegere, luptă și confuzie;

Luând scutul credinței, pentru a umbla în încrederea zilnică în Dumnezeu;

Luând coiful mântuirii și înțelegând astfel că Dumnezeu face ca toate lucrurile să lucreze spre binele și mântuirea noastră;

Luând sabia Duhului, prin care vom putea îndepărta toate atacurile subtile ale Dușmanului;

În sfârșit rugându-ne „în orice timp”, pentru a ne putea folosi de armură într-un spirit de dependență constantă de Dumnezeu.